

СВОБОДА

Видає Український Народний Союз

Пам'ятаймо
про
Україну!

Рік 122, ЧИСЛО 5, П'ЯТНИЦЯ, 30 СІЧНЯ 2015 РОКУ

1893

Vol. 122, No. 5, FRIDAY, JANUARY 30, 2015

\$2.00

НА ТЕМИ ДНЯ

Зимніє... Україну припорошує...

Петро Часто

Ще раз зачитуємо незручне ні для нас, ні для наших читачів узагальнення, котре вжив київський політолог Олексій Шевченко щодо негативної психологічної інволюції з боку певних українських „меблів“ („Свобода“, ч. 3, з 16 січня): „Президентське крісло в Україні є тим магічним кріслом, в котре хто б не сів, невдовзі перетворюється на Януковича“. Ну от тепер усі ті, що приглядаються до П. Порошенка з недовірою і підозрами, мають чим виправдати свою позицію: виступаючи 19 січня в Інституті Європи цюрихського Університету, Президент України майже дослівно повторив геніальну євроінтеграційну формулу, яку ми чули з уст „незабутнього“ Віктора Януковича, – що Росія має також стати членом Європейського союзу. При цьому П. Порошенко, людина неабиякого дипломатичного хисту, маючи перед собою надчутливу до питань війни і миру європейську аудиторію, не міг помилитися з аргументацією своєї тези: мовляв, з членством Росії в ЕС „буде зформована абсолютно нова система безпеки у світі“.

Все може бути – чому б ні? Історія ще не закінчується, і мріяти нікому не заборонено, у тому числі – й про Росію як запоруку „нової системи безпеки у світі“. Хоч дивний час вибраний для цієї проросійської мрії – коли Росія відверто виявила свою смертельну ворожість до незалежної Української держави, коли саме Москва, а не хто інший, розпалала війну на сході України, безперервно постачає донецько-луганським бандитам танки, ракетні комплекси, безпілотники, „гуманітарні конвої“ і також живу силу.

Того самого дня, 19 січня, коли П. Порошенко замірявся в Цюриху, на територію суверенної України, згідно з офіційним повідомленням речника Інформаційно-аналітичного центру Ради національної безпеки і оборони України Андрія Лисенка, через неконтрольований українською державою кордон в напрямку Луганська вторглися ще дві батальйонно-тактичні групи російського війська, у складі 800 спеціально вишколених осіб.

А що доброго можна сказати про „Мінські мирні домовленості“, що їх однією рукою підписувала Москва, другою тим же часом весь цей період, від вересня минулого року, ні на день не припиняючи гарматних і ракетних обстрілів українських міст і селищ та атак на блок-пости Національної гвардії і добровольчих батальйонів. З-під „тих „мирних домовленостей“ тече ріка невинної крові. Згадаймо трагедію під Волновахою 13 січня, коли бандити вцілили в пасажирський автобус, убивши 11 беззбройних людей і тяжко поранивши 20. 24 січня це повторилося в Маріуполі.

137 днів сепаратисти разом з російськими найманцями штурмували, з танками і гарма-

(Закінчення на стор. 10)

Українці протестували біля Білого дому

У Вашингтоні навпроти Білого дому 25 січня відбулася акція протесту проти політики Президента Росії Володимира Путіна. Учасники акції тримали плякати „Зупиніть тероризм Путіна!“, „Зупиніть Росію!“ та інші подібного змісту. (Фото: Павло Гадзевич)

Трагедія Маріуполя – на совісті Росії

Вранці 24 січня східне українське місто Маріуполь зазнало масованого обстрілу з російських ракетних комплексів „Град“. Вони випустили в напрямку міста 120 бойових ракет. Атак було чотири: три удари – по позиціях української армії поруч з містом, але найпотужніший удар був спрямований на житловий мікрорайон Східній. Загинуло 30 мирних людей, щонайменше 100 осіб дістали поранення.

„Терористи знали, що в напрямку обстрілу знаходяться житлові будинки і скупчується велика кількість мирного населення“, – зазначили в міській управі Маріуполя.

Служба безпеки України має неспростовні докази участі російських спецслужб в організації та виконанні теракту у Маріуполі. Про це повідомив 25 січня голова СБУ Валентин Нали-

вайченко. Коригувальник вогню на прізвисько „Гаїшник“ (справжнє прізвище Кірсанов) керував диверсійною групою терористів. Контррозвідка вже затримала його, і він готовий давати свідчення.

Обстріл, як визначила спеціальна моніторингова місія Організації з безпеки і співробітництва в Європі, вівся з території, підконтрольної так званій „Донецькій народній республіці“.

Офіційна Москва далі наполягає, що не має стосунку до трагічних подій на сході України й визнає лише присутність російських „добровольців“.

Дипломати в Раді Безпеки ООН не змогли узгодити текст заяви щодо обстрілу Маріупо-

(Закінчення на стор. 10)

ЕКСПЕРТИ ОСТЕРІГАЮТЬ

Якщо Порошенко не прокинеться, буде розчленування України

Олексій Кузьменко

ВАШІНГТОН. – Влада України втрачає дорогий час, відтерміновуючи серйозну військову мобілізацію та розраховуючи на військову допомогу зі сторони Західного світу. Логіка Заходу на чолі з США в українському конфлікті виходить з розрахунку, що Росія рано чи пізно захоче миру, а цього не відбувається. Про це у коментарях з приводу ситуації на сході України пише ряд міжнародних

оглядачів.

„Путін ніякий не стратегічний геній, просто добрі хлопці – Порошенко, Обама та весь Європейський союз – дуже некомпетенті“, – остерігає американський аналітик Джон Шиндлер. Він переконаний, що Україна після військових поразок влітку минулого року згаляла час і не підготувалась належним чином для відсічі військовій агресії Росії, кінцевою метою

(Закінчення на стор. 15)

УКРАЇНА ЗА ТИЖДЕНЬ

■ Запроваджено надзвичайну ситуацію

КИЇВ. – Кабінет міністрів 26 січня запровадив режим надзвичайної ситуації на території Донецької та Луганської областей відповідно до Кодексу цивільного захисту України. Цей режим не означає запровадження воєнного стану в країні, рішення про яке повинно прийматися парламентом. Кабінет міністрів також прийняв рішення про запровадження режиму підвищеної готовності на всій території України. Метою прийняття цих рішень є повна координація діяльності всіх органів влади для забезпечення безпеки громадян і цивільного захисту населення. („Укрінформ“)

■ Не знайшли спільної мови

СТРАСБУРГ. – Бюро Парламентської асамблеї Ради Європи (ПАРЕ) прийняло рішення про визнання повноважень представника української делегації народного депутата Надії Савченко і наділило її дипломатичним імунітетом. Під час засідання профільного комітету ПАРЕ 26 січня російська делегація офіційно заявила, що підтримує рішення щодо звільнення Н. Савченко, незаконно захопленої на території України. Це означає, що російська делегація відмовляється від позиції, якої дотримувалася і готується поступитися перед вимогами ПАРЕ. Комітет з питань міграції та біженців розглядав проект резолюції щодо ситуації в Україні. Під час засідання на голосування поставили поправку доповідача Джима Шерідана про необхідність невідкладного звільнення Н. Савченко. Від російської делегації встав сенатор Ігор Морозов і сказав, що російська делегація повністю підтримує таку норму, проголосувавши за неї. Проте голова комітету Державної думи з закордонних справ Олексій Пушков заявив: „Вимоги звільнити Н. Савченко як члена української делегації в ПАРЕ позбавлені юридичних підстав“. („Українська правда“)

■ Форсувати ріку не вдалося

СТАНИЦЯ, Луганська область. – 26 січня в районі Станиці зафіксована спроба терористів форсувати ріку Сіверський Донець за допомогою понтонних секцій. Напередодні такі секції були помічені в Луганську, а до цього в Краснодонці – по дорозі, яка веде з Росії (пункт пропуску Ізварине). Разом з тим, по той бік річки, в районі Станиці, спостерігалось скупчення бронетанкової техніки. Терористи також намагалися взяти під контроль міст через Сіверський Донець в місті Щастя. Завдяки артилеристам 26-ої бригади, а також 53-го, 17-го і 30-го батальйонів Національної гвардії їм це не вдалося. (УНІАН)

■ Відбулися консультації з Китаєм

ПЕКИН. – 21 січня відбулись українсько-китайські політичні консультації між міністерствами закордонних справ двох держав. Українську делегацію очолювала Перший заступник Міністра закордонних справ України Наталія Галібаренко, китайську – Заступник міністра закордонних справ КНР – Чен Гопін. Сторони обговорили перспективи подальшої розбудови двосторонніх взаємин у політичній, торговельно-економічній, науково-технічній гуманітарній та інших сферах, обмінялися думками щодо актуальних питань міжнародного порядку денного. Було висловлено серйозне занепокоєння у зв'язку з загостренням ситуації на сході України та наголошено на важливості мирного врегулювання кризи та припинення військового протистояння. Сторони також погодили графік двосторонніх контактів на 2015 рік. (Прес-служба МЗС)

■ Будуть створені будівельні батальйони

КИЇВ. – 26 січня Прем'єр-міністр України Арсеній Яценюк повідомив, що Державна служба з надзвичайних ситуацій прийняла рішення про мобілізацію будівельників для створення будівельних батальйонів, які будуть відновлювати зруйновані міста, зокрема Маріуполь. Міністерству соціальної політики доручено скласти списки сімей, постраждалих в результаті обстрілів в Донецькій і Луганській областях, після чого буде прийнято відповідне рішення уряду про надання їм допомоги. („Українська правда“)

Погляд зі сторони: згубні ілюзії

Едвард Лукас

Розвідка Президента Барака Обами доповіла йому, що Володимир Путін використовує образливі расистські епітети, коли говорить про американського провідника зі своїми друзями. Британський Прем'єр-міністр Дейвід Кемерон, почувши від своїх шпигунів про подробиці приватного життя В. Путіна, ледве змушує себе потиснути руку російському керівникові. Ангела Меркель чи не найкраще серед західних політиків знає, що очільник Російської Федерації – жорстокий шахрай і брехун.

Однак, західні керівники досі ошукують себе в питанні ставлення до Росії. Найцікавішими й найгнітючішими новинами за період Різдвяних свят була ґрунтована на широкій джерельній базі докладна критична аналіза російської політики Білого Дому впродовж останніх кількох тижнів, яку опублікувало агентство „Bloomberg“. Автор статті під назвою „Правда про таємний підхід Обами до Росії“ стверджує, що американська Адміністрація за лаштунками намагається „створити нові взаємини“ для вирішення „низки двосторонніх і міжнародних питань“, зокрема можливої домовленості щодо України. Згідно з нею, Кремль мав би припинити військову підтримку сепаратистів на сході сусідньої держави в обмін на скасування найсуворіших економічних санкцій. Питання Криму лишилося б замороженим. Іротесним у контексті згаданого підходу бачиться той момент, що для ведення таємних переговорів Білий Дім вдався, схоже, до послуг сірого кардинала проваленої „realpolitik“ Генрі Кісінджера.

Один коментатор охарактеризував цю стратегію як „аморальну, бездумну й відверто небезпечну“. Я був би суворіший. Почнімо з того, що вона засвідчує разючу зневагу до України як реальної держави, де живе реальний народ, який хоче покласти реальний край своїм мукам і мати щирі поваги до власних прагнень збудувати стабільне, безпечне й заможне майбутнє.

А якщо поглянути ширше, то такий підхід засвідчує фантастичне нехтування дійсністю. Російський режим не зацікавлений у взаємовигідних стосунках. Делікатність він вважає ознакою слабкості й не прагне повернення до нормального стану речей. Адже процвітає

на ненормальності, яка створює кращі умови для грабунку, убивств, брехні й ошукування.

Звісно, Кремль охоплений відчуттям, що він нині в облозі Заходу, приголомшений тим, як змінюється світ, і підточений низькими цінами на нафту. Збройна кампанія на Донбасі досягла успіху тільки почасти. Всупереч тому, що казав В. Путін, в Україні немає однорідної групи „соотечественників“, охочих повстати проти київської влади і створити нову сатрапію Москви. Війна на сході затягнулася. Зараз жодна зі сторін не здатна на перемоги, а Крим – цей нестійкий російський ексклав – виявився задорогим тягарем.

Гаразд. Пора махнути рукою на В. Путіна, і нехай він вариться в отруйній ющі, яку сам заколотив. Нехай пояснить народові, що росіяни повинні тепер промінати свої заощадження й рівень життя на блискітки порожніх обіцянок неоімперії у зменшеному масштабі. Захід мусить раз і назавжди зректися думки, ніби він зможе контролювати російський політичний процес. Цілком не виключено, що В. Путін зберігатиме владу наступні 10 або 20 років. Але його може повалити і хтось набагато гірший. Або ж він поступиться комусь, хто намагатиметься – у стилі тимчасового виконувача обов'язків президента Дмитра Медведєва – налагодити взаємини з Заходом. Нам треба тільки зачекати й побачити.

А тим часом є завдання, які треба виконувати. Ми повинні допомогти Україні; посилити безпеку держав Балтії та Польщі; викинути російські брудні гроші з наших фінансових і політичних систем, а також давати раду пошесті кремлівських шпигунів та агентів впливу.

Усі ці заходи дають реальну вигоду. Можливо, трохи запізно, але вони підтримують основу на правилах систему, яку намагається зруйнувати В. Путін. А спробі запропонувати ксенофобній Учасники акції протесту біля Білого дому бандитській державі „шлях для руху вперед“ – ні.

(„Тижень.іа“, 16 січня)

Едвард Лукас – відомий британський публіцист, кореспондент „The Economist“ в Центральній і Східній Європі, автор низки досліджень в галузі політики Росії.

Верховна Рада визнала Росію державою-агресором

КИЇВ. – 27 січня Верховна Рада України прийняла постанову „Про звернення Верховної Ради України до ООН, Європейського парламенту, Парламентської Асамблеї Ради Європи, Парламентської Асамблеї НАТО, Парламентської Асамблеї ГУАМ, парламентів держав світу про визнання Російської Федерації державою-агресором“. Народні депутати також ухвалили саме звернення. За ці документи проголосував 271 народний депутат.

„Верховна Рада визнає Російську Федерацію державою-агресором та закликає міжнародних партнерів України не допустити безкарності винних за злочини проти людяності, вчинені від початку російської агресії проти України“, – наголошується в заяві.

Україна залишається об'єктом воєнної агресії з боку Росії, яку вона здійснює серед іншого і через підтримку та забезпечення масштабних терористичних атак. Менш ніж за два тижні внаслідок військових обстрілів та дій підтримуваних Росією терористів у Волновасі, Донецьку та Маріуполі загинули понад 50 мирних громадян України.

Місія Організації безпеки та співробітництва у Європі підтвердила, що обстріл Маріуполя проводився з підконтрольних терористам територій, а логіка трагічних подій свідчить, що це була спланирована кривава провокація, спрямована на залякування мирного населення.

Ці трагічні події підтверджують, що Росія і підтримувані нею терористи не бажають виконувати Мінські домовленості, які на сьогодні залишаються єдиною міжнародно-визнаною основою для мирного врегулювання.

Від початку агресії Росія систематично порушує норми міжнародного права, в тому числі права на життя мирних громадян України, які стали заручниками терористів на окупованій території Донбасу.

Цинізм кремлівської агресії, яка включає підтримку терористів на державному рівні, перетворює вбивство мирних громадян на повсякденне явище. Очевидною є причетність Росії до збиття цивільного пасажирського літака, трагедії у Волновасі, Донецьку та Маріуполі. (УНІАН)

Передплачуйте і читайте „Свободу“

- Понад 120 років на службі діаспорі
- найповніша інформація з життя українських громад в Америці
- електронний архів – www.svoboda-news.com

Відділ передплати:

973-292-9800 дод. 3042

Терористи повинні відповісти за свої злочини

До „Свободи“ 26 січня надійшла вміщена нижче заява Генерального консула України в Нью-Йорку Ігоря Сибігу.

15 січня було оголошено в Україні Днем жалоби в Україні за всіма, хто загинув від рук терористів, в першу чергу – за мирними мешканцями, які загинули на блокпосту під Волновахою. 13 січня проросійські бойовики-терористи прицілним ракетним ударом влучили у пасажирський рейсовий автобус, який стояв поблизу блокпосту українських правозахисників у районі Волновахи.

З початку російської агресії в Україні загинуло близько 4,500 осіб, 298 пасажирів авіорејсу МН-17 також стали жертвами терористів, яких підтримує та озброює Росія. Лише з 5 вересня 2014 року, з часу встановлення режиму припинення вогню, від рук терористів загинули 130 мирних громадян України. Всі невинні жертви загинули від російської зброї, яку Москва не припиняє постачати бойовикам на схід України.

Терористи повинні відповісти за свої злочини

проти людяности, так звані „ДНР“ і „ЛНР“ мають бути визнані терористичними організаціями. Допоки Росія нехтує Мінськими домовленостями та продовжує підтримувати незаконні збройні формування, вона є нічим іншим, як державою, яка підтримує міжнародний тероризм і тримає Україну в заручниках. Кров мирних українців та чужинців, які загинули від рук терористів, на її совісті.

Росія жодного разу не засудила злочини своїх підопічних, її підтримка свідчить, що вона поділяє ідеї та позиції терористів. Однак, цивілізований світ не повинен в жодному разі співпрацювати з тим, хто підтримує тероризм, для того, щоб впоратися з іншим терористом – радикальним ісламом. Якщо світ не змусить Росію відмовитися від своєї агресії, в Україні продовжуватимуть гинути люди від терористів, Європа ніколи не зможе почувати себе в безпеці. Припинення свавілля терористів на сході України стане реальним кроком у боротьбі світової спільноти проти міжнародного тероризму.

Закликаємо до негайного звільнення Надії Савченко

Український Конгресовий Комітет Америки ухвалив 15 січня вміщений нижче заклик щодо ув'язнення в Росії Надії Савченко.

Український Конгресовий Комітет Америки осуджує здійснене російською стороною викрадення з території України та подальше протизаконне утримання під вартою Надії Савченко, пілота Повітряних сил Збройних сил України, учасниці війни в Іраку, депутата Верховної Ради та делегата до Парляментської Асамблеї Ради Європи.

УККА глибоко занепокоєний станом Н. Савченко, яка оголосила голодування 13 грудня 2014 року. Наразі вона перебуває в оди-

ночному ув'язненні, їй відмовили у необхідній медичній допомозі та спілкуванні з адвокатом. УККА закликає США та міжнародну спільноту до публічного осудження протизаконного ув'язнення лейтенанта Н. Савченко російською стороною та вимагає звільнити її та всіх інших незаконно ув'язнених українців. УККА закликає уряд США зробити всі дипломатичні зусилля для забезпечення безпеки її життя та її негайного звільнення. Росія повинна поважати верховенство права та шанувати міжнародні зобов'язання. США та інші світові демократії не повинні залишатися осторонь, коли порушуються основні права людини, а верховенство права нахабно ігнорується.

Останній шлях „кіборга“

Олександр Костирко

ЧЕРКАСИ. – 22 січня черкаські попрощались з героїчним „кіборгом“ Олексієм Панченком, який загинув 19 січня, захищаючи територію Донецького летовища від нападу російських окупантів. Його позбавив життя снайпер.

О. Панченко народився 23 вересня 1974 року в Черкасах, закінчив пожежно-технічне училище і там же продовжив службу на посаді інспектора. В серпні 2014 року був мобілізований до 95-ої аеромобільної бригади 90-го окремого аеромобільного батальйону.

На прощання з героєм прийшло майже 1,000 черкасців. Панахиду відслужили Митрополит Черкаський і Чигиринський Іоанн та представники різних Церков і релігійних конфесій. До громади звернувся голова обласної ради Валентина Коваленко та голова обласної адміністрації Юрій Ткаченко, які закликали єднатися у ці важкі дні, щоб дати відсіч ворогові.

Коли труну з загиблим виносили на вулицю під вигуки „Героям слава!“, активісти з молодіжної організації „Сокіл“ стали на одне коліно, до них долучилися інші.

Посмертно О. Панченка нагородили відзнакою „За заслуги перед Черкащиною“.

Похорон Олексія Панченка у Черкасах. (Фото: Олександр Костирко)

УКРАЇНА ЗА ТИЖДЕНЬ

■ Росія заманює призовників

МОСКВА. – Росія готова збільшити термін перебування на своїй території громадян України призовного віку, які ухиляються від мобілізації в Україні та намагаються переїхати до Росії. Про це заявив Президент Росії Володимир Путін 25 січня під час спілкування з студентами Національного мінерально-сировинного університету „Горний“. „Відповідно до нового закону, громадяни України не можуть перебувати на території Росії пінад 30 діб. Вони повертаються – і їх,цап“, і знову туди, під кулі висилають. Тому ми, напевно, тут змінимо дещо. У рамках закону можемо збільшити термін перебування певних категорій осіб, насамперед призовного віку“, – заявив Президент Росії. („Укрінформ“)

■ Відкрилася виставка про Освенцім

КИЇВ. – 26 січня у столичному Музеї Великої вітчизняної війни відкрилася виставка „Концтабір Аушвіц – український вимір“, присвячена 70-річчю визволення цього табору смерті та Міжнародного дня пам'яті жертв Голокосту. В експозицію входять 300 експонатів, серед яких є документальні матеріали учасників визволення Аушвіцу. Виставку відкрили Міністер культури В'ячеслав Кириленко, голова Українського інституту національної пам'яті Володимир В'ятрович та директор музею Іван Ковальчук. Аушвіц-Біркенау – один з найбільших нацистських концтаборів, що існував з кінця травня 1940 до січня 1945 біля міста Освенціма у Польщі. (УНІАН)

■ У Києві зупинилося метро

КИЇВ. – 25 січня опівдні столичний метрополітен на 1 хвилину зупинив рух поїздів на всіх лініях. Таким чином було вшановано пам'ять загиблих мирних мешканців Маріюполя, де внаслідок вогнепальної атаки на житлові квартали загинуло 30 осіб, а ще близько 100 отримали поранення. 13 січня після обстрілу пропускного пункту в селищі Бугас біля міста Волновахи Донецької області загинуло 13 пасажирів рейсового автобуса. (УНІАН)

■ Українка стала третьою у конкурсі краси

МАЯМІ. – Українка Діана Гаркуша 25 січня стала третьою у конкурсі краси „Міс Всесвіт-2014“. Титулом „Міс-Всесвіт“ нагородили 22-річну колумбійку Пауліну Веґу. До фінальної п'ятірки, окрім „Міс України“ та Колумбії, увійшли представниці США, Ямайки та Нідерландів. У конкурсі взяли участь 88 дівчат. „Міс Україна“ на конкурсі національного одягу вийшла у чорно-червоному платті дизайнерки Людмили Бушинської, одягнута у чорну фату та терновий вінок. Костюм називався „Наречена війни“. Першою віце-міс стала американка Ніа Санчес. (Бі-Бі-Сі)

■ Повернули історичну назву

КИЇВ. – 22 січня міська рада повернула історичну назву вулиці Фрунзе, перейменувавши її у Кирилівську. Рішення про повернення історичної назви вулиці було прийнято ще у вересні 2005 року, але процедура перейменування не була завершена. (УНІАН)

■ На війну вербують злочинців

КИЇВ. – 25 січня поблизу населеного пункту Санжарівка українські військові взяли у полон механіка-водія танка, громадянина Російської Федерації Г., мешканця Краснодарського краю. Він повідомив, що мав три судимості, був затриманий у Ростові-на-Дону на місці чергового злочину (викрадення автомобіля). Начальник поліції запропонував крадієві на місяць відправитись на схід України захищати „руський мир“, після чого з даного громадянина знімалися всі обвинувачення та закривалась карна справа. 22 грудня 2014 року він перетнув кордон України і проходив „службу“ механіком-водієм танка на Луганщині. Полонений також повідомив, що в складі його підрозділу перебуває близько 70 відс. громадян Росії, які подібним чином, вбиваючи українців, скасовують собі тюремні строки. („День“)

АМЕРИКА І СВІТ

■ Президент Обама відвідав Індію

НЮ-ДЕЛІ. – 25 січня Президент США Барак Обама приїздив до Індії з триденною візитою. Виступаючи першого ж дня на прес-конференції в індійській столиці, Б. Обама звинуватив Росію в загостренні бойових дій між українськими військами та сепаратистами на сході України та сказав, що Сполучені Штати розглянуть можливість посилення тиску на Москву. „Ми й надалі будемо дотримуватися підходу, який обрали раніше, тобто посилювати тиск на Росію. Ми глибоко стурбовані порушенням режиму припинення вогню та агресією, яку здійснюють ці сепаратисти за підтримки Росії, з використанням російської зброї, російського фінансування, російського навчання та російських військ“, – сказав Б. Обама. Він повторив, що не вважає доцільним втручатися у цей військовий конфлікт, але США будуть далі активно підтримувати „здатність України контролювати свою територію“. За його словами, ця підтримка полягає в поєднанні економічного тиску на Росію, наданні Україні необхідної економічної допомоги, постачанні української армії найнеобхіднішими засобами, вишколі українських військових і спільних навчаннях з НАТО. *(Українські національні новини)*

■ Дональд Трамп хоче в президенти

НЮ-ЙОРК. – 25 січня американський мільярдер Дональд Трамп повідомив, що висуне свою кандидатуру на президентських виборах США в 2016 році. „Я єдина людина, яка змогла б повернути цій країні колишню велич. Це все, що я знаю. Більше ніхто не зможе це зробити“, – заявив Д. Трамп. Серед можливих кандидатів на президентських виборах в 2016 році називають Гіларі Клінтон, Джеба Буша, Міта Ромні. „Міта Ромні не виберуть, оскільки у нього вже був один шанс. Він його втратив і другого шансу йому не дадуть. Буша теж не виберуть. Ще один Буш нам не потрібен“, – вважає Д. Трамп. У випадку своєї перемоги мільярдер обіцяє створити робочі місця по всій країні, зупинити програму ядерної зброї в Ірані, перемогти терористичне угруповання „Ісламська держава“, скоротити дефіцит державного бюджету США. *(„Голос Америки“)*

■ Помер Король Савдійської Арабії

ЕР-РІЯД. – 22 січня у віці 90 років помер Король Савдійської Арабії Абдулла ібн Абдель Азіз. Новим королем став принц Салман ібн Абдель Азіз. Відразу ж у свій першій заяві він запевнив, що продовжить політику попередника. Після новини про смерть Короля Азіза світові ціни на нафту виросли більш ніж на 2 відс. Зокрема нафта сорту „WTI“ піднялася в ціні на 2.38 відс. – до 47.41 дол. за барель. Але нафта сорту „Brent“ впала в ціні до 48.52 дол. за барель. *(„Дзеркало тижня“)*

■ У Празі протестували проти Путіна

ПРАГА. – Великий гурт людей зібрався 23 січня на Староміській площі чеської столиці, щоб взяти участь в акції протесту проти Президента Росії Володимира Путіна і його політики. Вони тримали 12-метровий плакат з фотографією В. Путіна, уподібненого до Адольфа Гітлера. Мартін Углірж, один з організаторів протесту, висловив певність, що В. Путін повинен постати перед Гаазьким трибуналом. Протест був спрямований і проти Президента Чехії Мілоша Земана, який запросив В. Путіна до участі в урочистостях, присвячених 70-річчю від дня визволення в'язнів нацистських таборів. *(Українські національні новини)*

■ Венесуельцям вже досить Мадурі

КАРАКАС. – 25 січня у столиці Венесуели відбувалися масові протести з вимогою відставки Президента Ніколаса Мадурі. Протести спричинені економічною катастрофою в цій країні. Населенню не вистачає молока, м'яса, цукру та інших предметів першої необхідності. Згідно з останнім опитуванням, рейтинг Президента Н. Мадурі, котрий провадить лівацьку політику свого попередника Уго Чавеса, становить лише 20 відс. Опозиція стверджує, що відхід Н. Мадурі від влади дозволить венесуельському народові об'єднатися і врятувати країну. *(Радіо „Свобода“)*

ТОЧКА ЗОРУ

„Мирна“ мобілізація та війна без воєнного стану

Катерина Тарасова

Президент України Петро Порошенко та Секретар Ради національної безпеки і оборони Олександр Турчинов знову заговорили про можливість введення воєнного стану в країні – у випадку, якщо мирний шлях врегулювання ситуації на Донбасі не дасть результату.

Цікаво, скільки ще молодих українців має загинути, „врегульовуючи ситуацію мирним шляхом“, щоб Головнокомандуючий нарешті перестав формально залишатись осторонь від управління кривавою війною, якої нібито і немає?

Кривавий „мир“

Вже довгий час в Україні відбувається підміна понять. 10 місяців триває Антитерористична операція (АТО) – по суті своєрідний евфемізм війни між Україною та Росією, якої, з точки зору права, ніби й нема.

Але про те, що це справжня війна, свідчить і застосування важкої артилерії та авіації, і велика кількість біженців та жертв з обох сторін. Країна-агресор, Росія, „відморожується“ від участі у „внутрішньому конфлікті“ на сході України.

Ні анексія Криму, ні російська політика ескалації збройного протистояння на Донбасі не привела до визнання українською верхівкою країни жертвою збройної агресії зовнішнього ворога і запровадження воєнного стану хоча б у зоні бойових дій.

Однак, слід розуміти, які негативні наслідки спричинила ситуація, яка склалася.

Відсутність воєнного стану в Україні є, в першу чергу, вигідною Росії, бо це дозволяє їй уникати статусу агресора в ООН, з відповідними жорсткими санкціями. Більше того, користуючись статусом „третьої сторони“, російські „миротворці“ мають змогу завозити на територію України свої сумнозвісні „гуманітарні конвої“.

Ще однією серйозною проблемою є те, що статус АТО не передбачає військовополонених. Захоплені військовослужбовці є де-юре заручниками терористів. Відповідно, на них не розповсюджується міжнародне право про військовополонених. І навпаки: бойовики, які зараз за ґратами – не полонені, а звичайні кримінальники, заарештовані за терористичну діяльність.

І нарешті, проведення АТО і відсутність воєнного стану не дозволяє правильно визначити другу сторону конфлікту на Донбасі, тому Україна практично не має шансів за таких умов укласти дієвий мирний договір.

Це приведе до того, що цей військовий конфлікт затягнеться на довгі роки, закінчившись в результаті банальним економічним банкрутством.

„Не“законна мобілізація

У Міністерстві оборони України оголосили про початок нового циклу мобілізацій, які відбудуться у 2015 році. Міністер Степан Полторак розповів, що перший етап мобілізації почнеться 20 січня і триватиме 90 днів, при цьому кількість мобілізованих складатиме близько 50 тис. осіб, і ця цифра може зрости до 104 тис. – за умови такої необхідності.

Але ж, шановна українська владо, у нас же відбувається Антитерористична операція, а діяльність у галузі боротьби з тероризмом регулюється законом України „Про боротьбу з тероризмом“, а різноманітні постанови Кабінету міністрів, РНБО є лише підзаконними актами, що насправді можуть мати досить сумнівну юридичну силу. Їх покищо просто не пробували оскаржувати.

Відповідно до закону „Про боротьбу з тероризмом“, Служба безпеки України є головним органом у загальнодержавній системі боротьби з терористичною діяльністю. А покладати на СБУ відповідальність за перемогу у фактичній війні – абсурдно. Статтею 5 зазначеного закону встановлено повноваження суб'єктів, які безпосередньо здійснюють боротьбу з тероризмом.

Зокрема Міністерство оборони, органи військового управління, з'єднання, військові части-

ни Збройних сил: забезпечують захист від терористичних посягань об'єктів Збройних сил України, зброї масового ураження, ракетної і стрілецької зброї, боеприпасів, вибухових та отруйних речовин, що знаходяться у військових частинах або зберігаються у визначених місцях; організовують підготування та застосування сил і засобів Сухопутних військ, Повітряних сил, Військово-морських сил в разі вчинення територіального акту в повітряному просторі, у територіальних водах України; беруть участь у проведенні антитерористичних операцій на військових об'єктах та в разі виникнення терористичних загроз безпеці держави з-за меж України.

То проти кого мобілізуємось? Офіційно Україна ні з ким не воює.

Окреме питання торкається так званих „добровольчих“ батальйонів, які насправді належать до Міністерства внутрішніх справ і є його спеціальними підрозділами. Як саме і на яких засадах вони діють?

Чому частина їх бере участь в зоні проведення АТО, а частина на незрозумілих засадах здійснює повноваження, притаманні приватним охоронним суб'єктам, за наявності відповідної ліцензії, або міліції?

Викликає співчуття доля службовців Національної гвардії, які є молодими людьми, без досвіду, без нормального забезпечення, що повернулися з зони проведення АТО покаліченими. Їх звільняють з роботи, вони не забезпечені компенсацією за отримані каліцтва і не відомо, як мають жити далі.

Найприкріше те, що на хлопців, які відмовляються їхати в зону бойових дій, заводять кримінальні справи, судять за статтею „відмова від несення обов'язків військової служби“ і кидують за ґрати. Але згідно зі статтею 2 закону „Про військовий обов'язок і військову службу“ військова служба є державною службою особливого характеру, яка полягає у професійній діяльності придатних до неї за станом здоров'я і віком громадян України, пов'язаній з захистом Вітчизни.

Але ж де-юре у нас досі немає зовнішнього ворога і про „захист Вітчизни“ мова не йде.

Український уряд не хоче брати на себе відповідальність та називати речі своїми іменами, і досі прикриває голосним словом АТО той безлад і фарс, ціною якого є тисячі людських життів, які навіть не знають, заради чого вони мають помирати. А може... заради кого?

Чому, переймаючись дипломатичним врегулюванням ситуації на сході, ми абсолютно забуваємо про військовий аспект захисту держави?

Яка ефективність заходів в рамках АТО якщо: відсутнє єдине жорстке керівництво в АТО, спостерігається нестача підготовлених резервів та погане логістичне забезпечення, не говорячи вже про безліч недоліків у нормативно-правовому, організаційному, фінансовому і кадровому забезпеченні АТО.

Через невведення воєнного стану не було створено єдиного центру організації оборони країни, в результаті чого не був задіяний ефективний стратегічний план для відсічі агресії зовнішнього ворога.

Через це існують проблеми з фінансуванням армії та координацією дій силових структур. Немає доктрини, стратегії і тактики застосування воєнної сили.

Який сенс закуповувати, наприклад, нові протитанкові ракетні комплекси, якщо дорога бойова техніка потрапляє до рук недосвідчених мобілізованих хлопців, які масово її залишають? Але хіба можна їх у цьому звинувачувати? Все ж таки головною причиною дезертирства та дезорієнтації наших військовослужбовців є непрофесіональне командування та відсутність мотивування.

Наші батальйони підставляють під великі втрати, оточеним бійцям не надають своєчасної допомоги, а накази про знищення російських колон приходять з запізненням, коли вони вже закріплюються на позиціях...

Ця сукупність чинників і приводить до таких великих трагедій, як Іловайський котел, збиті бойовиками літаки та десятків інших трагічних епізодів, які доводять, що на сьогоднішній

(Закінчення на стор. 5)

ЕКСПЕРТНА ДУМКА

Країна Україна – держава Україна

Костянтин Матвієнко

Прискорення плину соціального часу набуває дедалі більшої очевидності. Досвід наших батьків вже є обмежено придатним для того, щоб бути застосованим нами, а нашій – ще менше стане у нагоді нашим дітям. Світ змінюється швидше, ніж до цих змін здатні адаптуватися держави у всій сукупності своїх інституцій – від платіжної системи до армії.

У цьому процесі українське суспільство рухається одночасно у двох протилежних напрямках. З одного боку це суспільні іновациї – від самоорганізації двох майданів до добровольчого та волонтерського руху сьогодні; а з іншого – повсякчасні намагання тих, хто внаслідок революцій опиняється при реальній владі, відтворити ту саму систему державного правління, яка до революцій і призвела.

Ця система своїм гнилим корінням сягає радянського часу. Після розпаду СРСР українські компартійні можновладці спромоглися зберегти за собою владу, швидко криміналізувавши її. Держава і суспільство зажили окремими життями, перетинаючись переважно тоді, коли у влади виникають потреби у збільшенні ресурсів, які вона цинічно забирає у громадян.

Зрозуміло, що такий стан речей спричинив безліч конфліктів, які інтегрально мали своїм наслідком два Майдани.

Апотеозом зажерливості влади став Державний бюджет вже поточного року та закони, які мають забезпечити його наповнення. Якщо у 1995 році видатки консолідованого бюджету становили 44.6 відс. від Внутрішнього валового продукту, у 1999-му – 26.7 відс., то у нинішньому, за прогнозами фахівців, цей показник перевищить 50 відс. Рекордно важкий державний фінансовий тягар для суспільства.

Разом з ціновим ударом по населенню, заморожуванням соціальних виплат та заробітної платні, кардинальним збільшенням фіскального навантаження, такі кроки влади можна було б схарактеризувати реплікою міліціонера з анекдоту: „Яке жорстоке самогубство!“.

Бізнес і громадяни не мають змоги забезпечити доходи цього бюджету, навіть якби вони і вірили у те, що влада чесно та ефективно розпорядиться бюджетними грошима. У Х ст. древлянські екстремісти пояснили Київському князеві Ігореві, що збирати потрібну данину нераціонально. Сьогодні результатом недовіри до влади спочатку стане дальше заглиблення економіки у густу тінь, а тоді і наростання хвилі масових протестів.

Українська тіньова економіка являє собою... унікальну соціальну іновацию. На ній тримається суспільний консенсус. Коли влада намагається його порушити, виникає революційна хвиля. Та сама тіньова економіка позбавляє державу ресурсів для відтворення. Замкнене коло.

Амортизація владної системи сьогодні сягає майже 100 відс. Її терміново треба замінити на іновацийну систему влади. Це як замінити аналоговий телефон на мобільний – дорого, але нема куди подітисся.

„Мирна“ мобілізація...

(Закінчення зі стор. 4)

день молоді українські вояки є просто „гарматним м'ясом“. Тому судити їх за небажання брати участь у цій „м'ясорубці“ – просто аморально.

Якщо ж справді говорити про захист Вітчизни, то цю війну можна виграти лише гуртом, з залученням великої кількості патріотично налаштованих чоловіків, які зі зброєю в руках готові боротися за свою Батьківщину до останнього подиху.

Але для цього наш уряд має подивитися їм прямо в очі та чесно сказати, що вони потрібні своїй країні, і країна зробить все можливе, щоб допомогти їм.

Наразі лише складається враження, що „верхівка“ просто не бажає нашої перемоги і робить все можливе, щоб заплутати карти. Дуже хотілося б вірити, що це відчуття оманливе.

І хоча Служба безпеки України робить все можливе – за останній час роботи у них дода-

Розірвати замкнене коло можна двома альтернативними шляхами.

Перший – самотрансформація існуючої системи влади зсередини. Це коли вона, збагнучи усю небезпеку розчинення державності, керуючись відповідальністю, сумлінням та/або інстинктом самозбереження, консолідується всередині себе, разом з компетентною громадськістю візьметься за реформи, почавши з унеможливлення корупції. Ймовірність цього варіанту така сама, як того „факту“, що барон Мюнхгаузен сам витягнув себе з болота за волосся.

Другий – знову Майдан. Його імовірність зростає. При тому, що зброї на руках в громадян на порядок більше, ніж рік тому, а психологічний поріг її летального застосування багатьма з них давно перейдено.

Є загроза лавиноподібного розпаду держави, починаючи з платіжної системи, з одночасною ескалацією насильства в країні. Як вже було сказано, місії і функції держав усе одно швидко змінюються. Питання лише у тому наскільки травматичними стануть зміни держави Україна для країни Україна. Парламент, Уряд і Президент ще не втратили контролю над ситуацією, хоча її опанування вже більше залежить від доброї волі Європейського союзу, США та міжнародних фінансових організацій, ніж від українських чинників.

Українські політики ще, можливо, здатні спрямувати суспільні трансформації на мирний шлях. Це слід зробити, розгорнувши процес конституційної реформи. Він має пройти за кількома паралельними напрямками, кожен з яких буде супроводжуватися набранням чинності конституційних законів – від територіальної організації влади до політики суспільної безпеки. Сам собою український політикум не має змоги здійснити надзусилля над собою ж, щоб реалізувати це надзавдання. Для цього потрібний важіль і точка опори. За важіль правитиме зовнішній суспільний тиск, а за точку опори – внутрішнє парламентське середовище, згуртоване довкола однієї з мотивованих до динамічних та іновацийних політичних трансформацій фракцій. Можливо – довкола союзу таких фракцій всередині правлячої коаліції.

До Верховної Ради VIII скликання обрано чимало політиків нового покоління, які вже засвідчують принциповість політичних підходів у голосуванні за визначальні законопроекти. Прикладом тому – позиція цих парламентарів щодо Державного бюджету, законопроект про надзвичайні повноваження РНБО або горезвісного кнопкодавства. Водночас вони мають високий рейтинг довіри серед представників компетентної громадськості, волонтерів, добровольчих об'єднань. Це природний міст між політикумом і громадськістю.

Питання лише у парламентській фракції, яка візьме на себе місію просування конституційних іноваций та переконання у необхідності їхнього невідкладного запровадження усіх суб'єктів коаліції.

(„Українська правда“, 19 січня)

Костянтин Матвієнко – один з провідних українських політичних експертів, Київ.

лося: сотні повідомлень про мінування, мережа диверсантів по всій країні, контрабанда зброї, загрози терористичних актів – вони не виграють цю війну самотужки.

Наша найголовніша цінність – це люди. Тільки ставитися до них треба по-людськи. Саме тому важко переоцінити ролі волонтерів та тих людей, які, незважаючи на цю непросту ситуацію, знаходять можливість, час та гроші допомогти нашим воякам.

На жаль, на нашу політичну верхівку надії мало. Дуже сподіваємось, що найближчим часом будуть прийняті правильні рішення і нашим хлопцям не доведеться воювати на два химерні фронти – з зовнішнім ворогом, якого нібито й нема, та з нашими політичними провідниками, які лише на словах щось роблять для нашої перемоги.

(„Українська правда“, 13 січня)

Катерина Тарасова – адвокат, громадський діяч, член волонтерського руху в Україні, Київ.

АМЕРИКА І СВІТ

■ Росія хоче анексувати Абхазію

ТБІЛІСІ. – 25 січня Міністерство закордонних справ (МЗС) Грузії висловило крайню стурбованість у зв'язку з тим, що Державна Дума Росії ратифікувала договір між Російською Федерацією та Абхазією. „Ця дія з боку Кремля є небезпечним кроком до анексії невід'ємної частини Грузії. Російська Федерація порушує міжнародні зобов'язання, у тому числі й угоди про припинення вогню від 12 серпня 2008 року“, – йдеться в заяві МЗС Грузії. Грузинські дипломати зазначили, що Абхазія, як частина Грузії, не може представляти собою незалежний суб'єкт міжнародного права, а значить, не має права підписувати договори такого значення з іншою державою. Грузинське МЗС закликала міжнародне співтовариство дати правову та політичну оцінку діям Москви та „здійснити тиск на Російську Федерацію“. (Bi-Bi-Ci)

■ Обаму критикують за його політику

ВАШІНГТОН. – Промову Президента Барака Обами „Про стан держави“, виголошену в Конгресі 20 січня, критикують не лише республіканці, але й демократи. „Президент перебуває при владі шість років, а ситуація погіршується, – сказав новообраний сенатор-республіканець Корі Гарднервін. – Люди працюють все більше і кожен день намагаються звести кінці з кінцями. Тому ми повинні зробити так, щоб податки на працюючі американські сім'ї і на творців робочих місць в Америці не підвищувалися. На жаль, як здається, саме в цьому полягає єдиний план Президента“. Низько оцінює зусилля Б. Обами у боротьбі з глибоким тероризмом конгресмен-демократ Дейвід Скат: „Мені б дуже хотілося, щоб Президент зайняв твердішу позицію у війні проти радикального ісламського тероризму. Обаму сприймають як слабого на світовій арені в даному питанні. Він добра людина, але не можна займатися зовнішньою політикою, виходячи зі своїх уявлень про те, яким повинен бути світ, а потрібно виходити з того, яким він є“. (Radio „Свобода“)

■ Ліві радикали перемогли у Греції

АТЕНИ. – 25 січня у Греції відбулися парламентські вибори, в яких перемогла ліворадикальна партія „СІРІЗА“ на чолі з 40-річним Алексісом Ціпрасом. Вона отримала близько майже 40 відс. голосів і матиме в новому парламенті майже половину депутатських мандатів – 149. На другому місці – правоцентристська „Нова демократія“, на третьому – праворадикальна партія „Золотий світанок“. Політичні експерти передбачають, що перемога „СІРІЗА“ може стати поворотним моментом у взаєминах Греції з Європейським союзом, оскільки більшість виборців не згодна з антикризовою політикою Брюсселю та Берліну. (Radio „Свобода“)

■ „Судний день“ вже ближче

ЧИКАГО. – Стрілки годинника „Судного дня“ (Doomsday Clock) – символічного хронометра, який відображає наближення ядерного катаклізму – перевели на дві хвилини вперед. Тепер годинник показує 23-тю годину і 57 хвилину, тобто всього три хвилини відокремлюють людство від години глибокої катастрофи. 22 січня про таке рішення оголосила Рада директорів журналу „The Bulletin of Atomic Scientists“. Головними причинами переведення стрілки вчені назвали неефективну боротьбу з кліматичними змінами, а також модернізацію ядерної зброї в усьому світі і величезні ядерні арсенали. Найближче до позначки 00:00 стрілки годинника посували у 1953 році, коли в СРСР відбулися випробування водневої бомби. Тоді годинник показував 23:58, і світ був всього на одну хвилину ближче до катастрофи, ніж у 2015 році. Годинник „Судного дня“ – проєкт журналу Чикагського університету „The Bulletin of Atomic Scientists“, розпочатий у 1947 році з ініціативи творців першої американської атомної бомби. Щороку рада директорів журналу, серед яких є 18 лавреатів Нобелівської нагороди, вирішує питання про переведення стрілок, оцінюючи реальну міжнародну ситуацію. (Radio „Свобода“)

„Нова“ тактика Кремля

Загнаний у власну пастку безуспішного протистояння з усім демократичним світом і припертий до стіни економічними санкціями, кремлівський наполеончик пробує намалювати для Європи і США гарну картинку, аби дати їм підставу для пом'якшення тиску на Росію. При цьому Володимир Путін не збирається вносити будь-які корективи у свою стратегію перетворення незалежної Української держави на безправного московського сателіта. Чи вдасться йому когось ошукати, це вже інша річ, але на фальшування реальності він вишколений добре.

Отже, починаючи від середини січня, російська пропагандистська машина робить вигляд, що події в Україні Росію зовсім не обходять і що війна на Донбасі – це внутрішня українська проблема, до якої Росія не має жодного стосунку і за яку має відповідати виключно Київ.

Далі – провокація чистої води: довівши війну на сході до тієї межі, на котрій українська сторона вже не могла не відповідати на шалені і безперервні атаки, Москва звинуватила Україну в приготуванні до „повномасштабної війни“. 19 січня Міністерство закордонних справ Росії розповсюдило заяву про „порушення Україною мінських домовленостей і зігнорування запропонованого Путіним мирного пляну“.

Головний кагебіст Росії забув, що світ стежить не лише за його словами, але ще пильніше – за його діями. 23 січня Постійний представник США в ООН Саманта Павер на засіданні Ради безпеки розповіла про цей „мирний плян“ В. Путіна, згідно з яким захоплені бойовиками території Донбасу мали б дістати легальність і, до того ж, на цих територіях цілком офіційно повинні бути розміщені російські війська. „Ми бачили такі „мирні пляни“ і раніше, – сказала С. Павер. – Це було в Абхазії, Південній Осетії і Придністров'ї, тому і цей плян Путіна назвімо таким, яким він є насправді, – це російський плян окупації України“.

Подібну позицію висловив депутат Європарляменту від Польщі Яцек Саріюш-Вольський: „На тлі заяв про добру волю Кремля ми є свідками ескалації вторгнення і все більшої присутності російських військ та російського озброєння в Україні, на Донбасі. Така лицемірна політика повинна бути рішуче відкинута і може розглядатися лише як спроба Кремля підготуватися до більшої агресії. Метою цієї політики є все більший тиск на Україну, нахабне вимагання від неї тих поступок, котрі підривають єдність Української держави – під прикриттям того, що помилково називають мирними переговорами“.

Як бачимо, США та Європа солідарні з Україною і підтримують її, однак, самозрозуміло, не можуть перебрати на себе виклики, адресовані Україні. Це має робити вона сама.

ІСТОРІЯ

Без 1933-го не було б 2014-го

Ірина Магрицька

Що коїться на Донбасі сьогодні, знають усі. Але що насправді трапилось в Україні взимку та навесні 1933-го, розуміють знову-таки лише одиниці.

Чому голодна смерть є найстрашнішою? Хтось скаже: „Тому що вона найдовша в часі“, – це правильно лише частково. Бо якщо зовсім немає їжі, але є вода, людина згасатиме з місяць, зазнаючи при цьому в останній тиждень свого життя страшних фізичних страждань. Однак, найлютішою голодна смерть вважається переважно тому, що перетворює людину на двоногого звіра, який здатен їсти собі подібних.

Зцитую слова Григорія Бевза, який пережив Голодомор в українському селі: „Водночас з фізіологічними змінами в голодній людині змінюється і її психіка. Сильне і тривале голодування приглушує або й зосім убиває нормальні людські відчуття та почуття. Голодна людина не так ставиться до добра і зла, правди й неправди, справедливості й несправедливості, як людина негодна. Природні загальнолюдські цінності здаються другорядними, не вартими уваги. Над усе хочеться їсти. Вмирають або зовсім не народжуються почуття патріотизму, віри, дружби та кохання“.

А це означає, що після припинення Голодомору-геноциду в липні 1933 року в тих, хто його пережив, ці важиві почуття вже не поновилися. Є переконливий доказ цього. Постгеноцидні селяни не тільки не принесли жодної квітки на братські могили, де було поховано померлих від голоду їхніх дітей, батьків, чоловіків та дружин, – вони протоптали стежки (а подекуди проклали навіть дороги) над останками.

Про ці страшні факти я дізналася від живих свідків Голодомору в багатьох селах луганської Слобожанщини, де на братських могилах і досі немає жодних ознак людського поховання.

Більшовики подбали, щоб до того тваринного стану в 1933-му були доведені всі українські селяни й козаки в СРСР. Очевидці геноциду не раз згадували, як до сіл тоді заїжджали автівки з компартійно-радянськими високопосадовцями, котрі запитували в їхніх батьків, як довго в них уже немає нічого їстівного, по скільки односельців умирає за добу від голоду і яка частина вже загинула.

А селяни становили приблизно 75 відс. населення тодішньої підрадянської України. Такими самим моральними потворами вони виховали своїх дітей та внуків, котрі сьогодні є вже міськими мешканцями й разом зі своїми нащадками становлять більшість населення України.

І це, на превеликий жаль, не є наклепом автора на свій народ чи хворобливими фантазіями. Ось цитата дослідника постгеноцидного суспільства в Україні д-ра Джеймса Мейса: „В умовах масового винищення українського народу такі споконвічні риси його етики, як привітність, доброзичливість, ввічливість, чуйність, залишилися в минулому. Натомість запанували байдужість та жорстокість“.

Що вже там казати про патріотизм і національну свідомість! Вони випарувалися у постгеноцидній нації, як роса на сонці...

Чому росіяни для багатьох українців є й досі братами? Ті самі старенькі свідки Голодомору на Луганщині запевняли мене, що до 1933 року не чули від своїх батьків та дідів про жодний випадок змішаного шлюбу між молоддю з українського та російського сіл, розміщених лише за кілька кілометрів одне від одного.

Росіяни для українців були тоді представниками іншої, незрозуміло-ворожої цивілізації з суцільно „матозичними“ селами, де не випаровувався горілко-сивушний сморід, а городи поросли бур'яном до пояса.

Це вже тільки після 1933-го імперсько-більшовицький міт про багатовікову братерську дружбу двох народів зміг бути втілений у життя. Частково тому, що ментальність українських селян змінилася під дією голодного червоного терору мало не на протилежну. А на Луганщині, як і в селах уздовж російського кордону в інших регіонах України, до того ж були ще й свої дуже вагомі аргументи для проявів отієї „братерської любови“.

Річ у тому, що кордону як такого в 1933 році практично не було, й українці, конаючи від штучного голоду, бачили і розуміли, що нічого схожого по інший бік не діється. Про це свідчили мешканці всіх без винятку прикордонних районів Луганщини.

А коли так, то в цілком зденаціоналізованих геноцидом селян єдиною гарантією неповторення жаху очікування голодної смерті (бо ж глибинних причин більшовицького геноциду вони не знали й не могли знати) залишалося максимально можливе зближення з росіянами або навіть „маскування“ під них.

Ось звідки походить більшість тих перекручених українських прізвиськ на кшталт Матвієнкових, Чепурнових, Зозуліних, Шамраєвих тощо.

У російсько-совковому (а зовсім не в українському) дусі цими постгеноцидними покручами були виховані їхні діти і внуки, які вже на генетичному рівні ненавиділи будь-які прояви українського патріотизму та „буржуазного націоналізму“ й боялися їх як безпосередньої загрози повторення голодоморного пекла, котре пережили їхні батьки.

Треба зазначити, що такі нащадки геть зденаціоналізованих постгеноцидних українських селян зі Слобожанщини та козацького степу сьогодні вже становлять крихку більшість населення всіх великих міст Донбасу. Тому немає нічого дивного в тому, що багато хто з них під час чергових переписів називав себе вже росіянами.

Майже саме так негативно сприймає український націоналізм більшість жителів не тільки Донбасу, а й усієї „Новоросії“, тобто південного сходу. Кремлівські ідеологи таку денационалізацію регіону пояснюють занадто примітивно – переважанням якщо не російського, то російськомовного населення.

По-перше, за даними всіх загальноукраїнських переписів, тако-

(Закінчення на стор. 12)

СВОБОДА

Пам'ятаймо
про
Україну!

Газета заснована у 1893 році

Видає Український Народний Союз

Головний редактор: Рома Гадзевич

Редактори: Левко Хмельковський, Петро Часто

FOUNDED IN 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published weekly on Fridays by the Ukrainian National Association, Inc. at 2200 Route 10, P. O. Box 280, Parsippany, NJ 07054

☎ (973) 292-9800

E-mail: svoboda@svoboda-news.com

Fax (973) 644-9510

Website: www.svoboda-news.com

Postmaster, send address changes to:

Svoboda, P. O. Box 280, 2200 Route 10, Parsippany, NJ 07054

Передплата:

\$90.00 на рік, \$50.00 на півроку.

Для членів УНСоюзу – \$80.00 на рік, \$45.00 на півроку.

Електронна версія (www.svoboda-news.com) – \$40.00.

Чеки і грошові перекази виставляти на „Svoboda“.

Periodicals postage paid at Caldwell, NJ 07006 and additional mailing offices.

Адміністрація „СВОБОДИ“

Адміністрація / Оголошення	Володимир Гончарик
	☎ (973) 292-9800 x 3040
	Fax (973) 644-9510
	E-mail adukr@optonline.net
Передплата	Володимир Гончарик
	☎ (973) 292-9800 x 3040
	E-mail subscription@svoboda-news.com

Думки, висловлені в матеріалах, підписаних конкретним автором, не конче віддзеркалюють позицію редакції тижневика „Свобода“ або її видавця.

З РЕДАКЦІЙНОЇ ПОШТИ

Сиротинець просить допомоги

Дитячий сиротинець „Рідна оселя“ дякує „Свободі“ та Українській євангельській церкві в Юніоні, Нью-Джерсі, за зібрані для наших вихованців 250 дол., які нам переслав пастор Павло Ходневич. За ці гроші ми купили для сиріт харчі та солодощі на Різдвяні свята. Тепер у нас живуть також численні діти зі сходу України.

Але з настанням зими виникла нова проблема: через витівки Росії ми

не маємо газу для опалення будинку, мусимо перейти на вугілля та дрова, яких залишилося лише на тиждень. На придбання палива потрібно 650 дол. Просимо допомогти сиротам і надіслати пожертви на адресу церкви: UEAG, 2208 Stanley Terrace, Union, NJ 07083.

Віктор Ткаченко,
директор сиротинця,
Світловодськ,
Кіровоградська область

Україна як цап-відбувайло

Пам'ятаю, у школі вчителька історії навчала нас, що Іван Мазепа – зрадник... Мені ж батьки розповідали, що він наш герой, який намагався визволити Україну з-під московського ярма. Я пробував заступитися за І. Мазепу, та вчителька порадила менше відкривати рота, бо матиму неприємності.

Мовчати я так і не навчився, тож і неприємностей у житті мав чимало. Став більше читати. Нещодавно у кримінальному романі Роберта Ротенберга „Стара ратуша“ уздрів таке: „Мій тато займався шиттям у своєму маленькому польському містечку аж до тієї хвилини, коли вересневим ранком 1942 року його оточили нацисти. Коли у Треблінку їх вишикували в шеренгу, його друг прошепотів охоронцеві-українцеві, що він – чоботар. Ним він і став. Приїхавши до Канади, відкрив взуттєву майстерню в передмісті, яке заселили вихідці з Європи”.

Упередженість щодо українців ще не подолана, хоч ми не гірші за інших. Для Західної людини природним є те, що охоронцем у нацистському концтаборі названо саме українця.

Тривалий час переконували не лише власних громадян, а й світову спільноту, що українці – це переважно бандерівці (у їхній інтерпретації „бандерівці”). Мовляв, то непевні люди, які свого часу співпрацювали з нацистами. До „бандерівців” відносили усіх, хто мав не таку, як призначено у Кремлі, точку зору, хто обстоював рідну культуру, мову, просто послуговувався українською мовою в Україні. „Бандерівець” постає в сприйнятті середнього росіянина на підсвідомому рівні як живе втілення „поганої України”. Тому їм так важко зізнатися самим собі в очевидному: „бандерівщина” була звичайним національно-визвольним рухом, який принципово не відрізнявся від антифранцузького руху в Алжирі чи антианглійського в Ірландії.

Брехливе і абсолютно несправедливе трактування бандерівського руху зробило його складовою частиною інших російських мітів на українську тему. Не дивно, що воно є також наріжним каменем пропаганди для залякування російськомовного населення сходу і півдня України.

Українці нічим не гірші за інших, і нам є чим і ким гордитися. Та російська пропаганда з упертістю маніяка малює з нас недолугих зарізяк. І не отримує на свою брехню належної

відсічі від світової спільноти.

У нас донедавна належного патріотизму теж не було. І досі чимало українців ігнорують рідну мову, культуру, спілкуються ламаною російською або суржилом, слухають переважно російські або англійські пісні і запобігають перед чужоземцями.

Війна триває, і не лише на полі битви. На окупованих українських територіях Росія і далі промиває людям мізки. Масовій істерії протистояти можуть лише одиниці. тоді фашизм?

У нас зараз не просто війна. Іде протистояння цивілізацій. Ми, без перебільшення, рятуємо світ, протистоїмо азійській орді, яка молиться на диктатора. Але, схоже, світ так і не може остаточно позбавитися мітів стосовно українців. Та для того, щоб прозріти, можна просто поїхати в окуповану зону на Донбасі і пожити під орудою московських наїзників. Я звертаюся до тих, хто ще може мислити, аналізувати, але в силу різних причин не знав багатьох фактів. Найменше співпрацювали з нацистами і найбільше воювали за свободу саме українці.

Звичайно, на Донбасі живуть не лише українці. Але і їх вся колишня влада скалічила забуттям. Вірніше, нав'язаним незнанням культури того народу, серед якого вони опинилися. Доктор історичних наук Валентина Борисенко написала в газеті „Україна молода”: „Якби ми протягом хоч би останніх 20 років не підігравали політичним амбіціям, а послідовно відроджували українську культуру і ширили правду про історію України та її культуру, то сьогодні такої цинічної й жорстокої війни не було б”. На жаль, доводиться констатувати, що Україну і українців, нашу історію і культуру, а отже, і нашої душі, не знають не лише жителі Донбасу і росіяни в Росії. Не знають нас досі, як слід, і владоможці Західних країн, пересічні європейці. Позаздримо їм, у них попереду дивовижні відкриття. Хоча і в нас дехто тільки зараз починає усвідомлювати, що І. Мазепа чи Степан Бандера не були зрадниками України, а Володимир Ленін – не український герой. Чи не через такі наші запізнілі відкриття ми були втраченими для світу, а зараз страждаємо і втрачаємо найкращих своїх синів і дочок?

Олександр Вівчарик,
Сміла, Черкаська область

Мій Вифлеєм прошитий кулями

Мій Вифлеєм цьогогоріч увесь пронизаний дірами, цілісінський його просторочас прошитий наскрізними дірами автоматних і кулеметних черг, уламків мін і гранат, „Градів”. Куди не глянь – усюди діри: фасади будинків, паркани, огорожі, вікна й дахівки, дерева й автомобілі пронизані дірами. Цьогоріч мій Вифлеєм – з дірявого світу, розташованого десь на межі людського глузду та людського безумства, на грані поміж дійсним і уявним, засіяний незібраними соняхами минулорічного посіву... Сьогодні у Пісках під Донецьком – жодного натяку на безпеку, жодного сховку від жорстокої продірявленості. Куди не ступи ногою – усюди продірявлена спотвореність розстріляної дійсності: простір сконденсованої деструкції, час смислової дисперсії. Дірявий світ виглядає таким безглуздим!

У моєму Вифлеємі люди мешкають у темних підземеллях. Темрява усюди. Дерев'яні двері у підвальне приміщення із слідами обстрілів. За ними – темрява. Перед наступними дверима – покривало, аби захистити від вітру та холоду. За дверима – наступна темрява. Потім – знову пара покривал. Далі – знову темрява. Тут світло не мешкає, тут мешкають мої люди: „Ворон”, „Панда” і „Захар”, „Апостол” і „Таксист”, „Бронік”, „Студент” і „Граф”, „Монах”, „Бджолар” і „Жук”, „Брюнет” і „Велетень”, мебляр і актор з Києва, юрист з Дзержинська, „айтішник” з Ковеля, студент з Макіївки, залізничник зі Львова – чоловіки з простреленої темряви. Вони переходять тут у перерві поміж бойовими чергуваннями від обстрілів та людського безумства, що нишпорить вуличками розстріляного селища. У них місія – не дозволити здоровому глузду та самому життю вислизнути крізь отвори, прострелені у тілі дійсності.

Моїм людям у підземеллях буває самотньо і холодно. Десь далеко їх люблять і чекають, а тут їм не лише холодно, але й самотньо. Коли виходить з ладу генератор, запалюють свічку; коли стає самотньо, запалюють теплі спогади. Принаймні ті з них, у кого вони уже є... Здається, ніби життя переховується тут у тінях погаслих світанків, розвіяних зимовими вітрами просто людських мрій, розстріляних сподівань. А темрява деколи настільки густа, що її хочеться змити під душем. Та у моєму Вифлеємі вода існує лише у колодязях у напівкрижаному стані. Такою холодною водою такої холодної темряви не змиєш...

У моєму Вифлеємі, усупереч Аристотелеві, тиша й шум живуть одночасно і у тій самій локації. Не чути дитячого сміху, батьківських настанов, пісень, гулу транспорту, шепоту сусідських пліток, воркотіння закоханих сердець. Життя тут зійшло у підземелля. А от шум у моєму Вифлеємі дуже шумний. Шум тут жорстокий, звучить на ураження, дірявить простір, раниє час і людські долі. Цей шум уміє пропалювати біло-білий сніг багряними краплями крові. Він гуде, свистить, тріскотить, гримить... і завжди боляче. Постріли лунають, коли прокидаюся і коли засинаю, зблизька і здалеку, від своїх і від чужих. Це – продірявлений шумом пострілів Вифлеєм...

Простір і час тут видозмінюються. Сусідній будинок стає наступною бойовою позицією, і дійти до нього без відповідних попереджень і озброєного супроводу не завжди можливо. Кожен крок у моєму Вифлеємі – процес розпізнавання та ретельної аналізи: оглядаєшся, розмірковуєш, приймаєш рішення. Бо ж свистить. І деколи зовсім поруч. Віськом тут не пройдеш. Доводиться пробиратися вздовж розторощених парканів, деколи – напівприсідки перебігаючи з дистанцією у вісім метрів один від одного, уникаючи знерухомлюючого погляду чийогось прицілу. Слід дивитися під ноги та не забувати про міни-розтяжки, не забувати про снайперів, не стояти на дорозі, аби вітер не задув у плечі дурну кулю.

Як і у всякому Вифлеємі, у моєму місцева фавна шукає людської дружби. Природа, сконфужена жорстокістю та насиллям, холодом і голодом, тягнеться до людини, шукаючи захисту, тепла, людяності. Перелякані та покинуті звірята горнуть одне до одного та гуртуються навколо своїх камуфльованих друзів. На кожній бойовій позиції – свої ясла.

У мого Вифлеєму, як і годиться, є своя таємниця, прихована від очей сильних і могутніх, незбагненна мудрим та розумним цього світу, своя дуже людська мрія. Сергій мріє після війни добудувати будинок. Паша-кіборг думає про водійські права для сина. Андрій плянує одружитися. Толя сподівається, що зможе повернутися на своє робоче місце. Так, у продірявленій дійсності мого Вифлеєму, у його темних підземеллях і на його спустошених вуличках, окрім холоду та самотньої порожнечі, мешкає надія. Її лише можна помітити, уважно вдивляючись крізь прострелені діри у напрямку неба. Надія на те, що колись таки зійдуть сніги та скреснуть усі можливі криги і повернеться весна; що цей потворний сюрреалізм доживе до свого фінального акорду, відбринить остання нота, упаде, не досягнувши своєї цілі, остання куля, у світлі нового світанку назавжди згаснуть сутінки людського безумства і усі мешканці цієї історично-апокаліптичної драми – мої люди – зможуть повернутися додому під щирі оплески усенародної вдячності... Живими!

Бог прийшов у зранений злом світ, аби зцілити діри людського серця, зігріти його своєю любов'ю, осяяти світлом надії. Прийшов малим і слабким, убогим і безпритульним. Але прийшов! І прийшов назавжди! У цьому суть кожного Вифлеєму – з нами Бог! Надія – це завжди виклик, а кожен виклик вимагає відважного серця, аби віра стала дійсністю. Надія потребує відважного серця, аби стати любов'ю, здатною на перемогу... Навіть у розстріляній дійсності може замешкати надія. Крізь діри, навіть від куль, завжди можна побачити небо. Залезить лише у якому напрямку дивитися...

З Різдвом Христовим, мої люди!

о. Андрій Зелінський,
військовий капелян Української
Греко-Католицької Церкви,
Піски,
Донецька область

Шановні дописувачі!

Щоб прискорити опублікування в газеті Ваших статей, листів та інших кореспонденцій, просимо надсилати їх до редакції електронною поштою на адресу svoboda@svoboda-news.com у форматі DOC.

ЖИТТЯ ГРОМАДИ

Новий веб-проект про Україну приваблює учнів

ЕДМОНТОН, Альберта. – Проект „UkraineAlive“ був розпочатий у жовтні 2011 року на прохання канадських учителів. Групу, яка створила „UkraineAlive“, очолила професор катедри сучасних мов і культурологічних студій Альбертського університету д-р Наталія Кононенко. До групи увійшли студенти, аспіранти й системні аналітики Марк МакКелер, Камаль Ранавіра і Меланія Руєйні з ресурсного центру гуманітарного факультету, а також волонтер Пітер Головай.

Вони почали розбудовувати веб-сторінку, зосереджуючись на компоненті „Україна“, який разом є частиною навчальної програми з суспільних дисциплін у провінції Альберта.

Щоб з'ясувати, що саме ціка-

Учасники групи „UkraineAlive“ (зліва): Меланія Руєйні, Марк МакКелер, Наталія Кононенко, Олена Сіваченко та Пітер Головай.

вить учнів, протягом 2013-2014 навчального року докторант катедри Олена Сіваченко відвідала 10

шкіл в Едмонтоні та околиці, провела 17 презентацій про Україну, використовуючи матеріали веб-

сторінки.

Перед Великоднем 2014 року М. МакКелер створив інтерактивну програму „Українське великоднє яйце (писанка)“, з допомогою якої можна було розмалювати писанку у форматі 3D. Програма викликала величезне зацікавлення — веб-сторінку переглянули 594 рази.

Успіх цієї програми надихнув групу на створення онлайн-гри „Інтерактивне українське село“, яка надалі буде розроблятися спільно з науковцями факультетів гуманітарного, комп'ютерних технологій та педагогіки.

Група „UkraineAlive“ представила першу версію „Інтерактивного українського села“ на конгресі гуманітарних та суспільних наук, що відбувся у Сейнт-Кетринсі, Онтеріо, у травні 2014 року.

У концерті звучали українські пісні

Богдан Марків

НЬО-ЙОРК. – 18 січня в Українському інституті Америки відбувся концерт серії „Спеціальні події: фестиваль камерної музики – народні пісні, серенади і ще більше“. Дощова погода дещо вілякла на українську публіку, зате залу виповнили молоді американці та музиколоби східного походження.

Артисти Рут Самерс – челістка та піаніст Майкел Галак, що належать до „Камерної групи Нью-Йор-

ку“, виконали „Сонату“ Сергія Прокоф'єва, яку автор присвятив Мстиславу Ростроповичеві. Піаніст з відкритим для соліста фортепіаном грав у визначеній динаміці, тому часто був надто голосний для своєї партнерки, яка співала тихіше. Те ж саме сталося при виконанні „Тріо для клярнету“ Людвіга ван Бетговена, в якому знаменитий Чарлс Найдіч був належним суперником піаніста, і в тому творі вони подекуди перекривали чельову партію.

Однак, весь успіх забрала кана-

дійська мецо-сопрано Христина Альтенбрінг, яка співала українські пісні, зокрема мініатюри Якова Степового. Х. Альтенбрінг виступала в усьому культурному світі, співала 13-ма мовами, а тепер додала до них українську мову. Вона розповіла слухачам, що українські пісні полонили її душу не тільки музикою, але також змістом. Вона перед кожною піснею розповідала про її зміст англійською мовою.

В першій половині програми вона виконала „Нащо мені чор-

ні брови“, „Дивлюсь я на небо“, та „Спать мені не хочеться“, а далі – мініатюри Я. Степового „З журбою радість обнялась“, „Погасло сонце ласки і тепла“, „Ні, не співай пісень веселих“ та „О, ще не всі умерли жалі“.

Її феноменальна інтерпретація українського репертуару була пікантною. Кожна пісня мені відома, але такого виконання ще не чув і не сподівався. Перлини Я. Степового до слів Олександра Олеся було відтворено так проникливо, що навіть чужинці зрозуміли все, як треба. Її талант передати слухачам пісні з дуже доброю українською дикцією подиву гідний.

У Пармі співали колядки

Василь Романчук

ПАРМА, Огайо. – 11 січня у катедральному соборі св. Йосафата, що в „Українському селі“ Парми, хор собору св. Володимира під орудою диригента Маркіяна Комічака виступив з Різдвяною програмою, до якої, крім традиційних колядок, включив ряд різдвяних

пісень українською та англійською мовами. Духовну імпрезу вітав Єпископ Богдан Данило.

Відомий бандурист-віртуоз, народний артист України, депутат Львівської обласної ради Остап Стахів виголосив новорічно-різдвяне віншування. Хвилю оплесків сприйняла громада відомої колядки „Три царі“ у виконанні О. Ста-

хова та його дочки Соломії, яка має чарівний голос і грає на бандурі.

Різдвяна програма творчого колективу Української баптистської церкви, де пастором Віктор Пилипчук, складалася з сучасних духовних пісень про Ісуса Христа.

Активну участь у святі взяв чоловічий хор Великого Клівленду під орудою Михайла Пилата. Виступила клівлендська філія Капелі бандуристів ім. Тараса Шевченка, мистецьким керівником і

головним диригентом якої є відомий бандурист і композитор Олег Махлай.

Українську католицьку катедру св. Йосафата, де парохом о. Богдан Барицький, представляли дуети Юлії Крукстон і Лева Волянського (гітара), Ю. Крукстон і Людмили Соневолд, а також сімейне тріо Л. Волянського, його дружини Марії та сина Івана (клярнет).

Завершилося свято урочистим запаленням свічок від Вифліємського вогню і співом коляд у виконанні усіх учасників різдвяного дійства.

Виступає хор собору св. Володимира. (Фото: Василь Романчук)

На вечорі пом'янули Ольжича

Наталія Пазуняк

ФІЛАДЕЛЬФІЯ. – 15 листопада 2014 року 12-ий відділ ім. сотника Юліяна Головінського Організації державного відродження України до 80-річчя відділу відзначив в Українському культурно-освітньому центрі 70-ліття смерті Олега Ольжича.

Зустріч відкрив голова відділу д-р Петро Клюк, доповідь виголосив д-р Володимир Карпинич, про ідеологічні думки О. Ольжича вела мову д-р Наталія Пазуняк. Поезії О. Ольжича читав Іван Праско, солістка Київської опери Лідія Бичкова співала під акомпанімент Христини Юрчакевич.

УКРАЇНСТВО В СВІТІ

Валентина Чайковська славить Україну

Світлана Глаз

РІШОН-ЛЕ ЦІОН, Ізраїль. – 19 листопада 2014 року відбувся творчий вечір Валентини Чайковської – членки Національних спілок письменників України та Ізраїлю, голова літературного об'єднання „Рішон”. Авторка читала свої нові вірші, а друзі і товариші по перу присвятили їй багато теплих слів про її творчість, чуйність, уміння слухати і чути людей, допомагати тим, хто цього потребує.

В. Чайковська в письменницьких колах здобула заслужене визнання тонкої, ліричної поетеси, яка вміло підбирає образи і порівняння, за допомогою слів малює дивовижні картини. Вона пише українською мовою, перекладає з польської мови. Народилась в Луцьку, закінчила Львівський політехнічний інститут, викладала основи промислового та цивільного будівництва у професійних училищах села Жовтневого на Волині, була головним інженером на великому будівництві.

У 1998 році подружжя Чайковських – Валентина і Богдан разом з дітьми – переїхали в Ізраїль. Вона почала писати. Спочатку для себе, читала чоловікові, а далі почала друкуватися в періодичних виданнях Ізраїлю. Її поезію, публіцистику, прозові твори друкують в Україні, Німеччині, США. Вона – автор семи книг, серед яких є поетичні збірки українською мовою. В. Чайковську часто запрошують на вечори поезії, де вона обов'язково читає українською мовою вірші, присвячені Україні.

В. Чайковська має двох дітей і п'ятеро онуків. Її чоловік походить з родини Праведників народів світу. На стелі алеї Праведників в Єрусалимі викарбувані імена його батька, дідуся і бабусі, які в роки Другої світової війни рятували євреїв.

Другий секретар Посольства України в Ізраїлі Олена Іванчук на вечорі сказала: „Для нас, представників посольства, звичайно, найбільша втіха і найбільша гордість – це саме українські твори письменниці. Українська поезія Валентини Чайковської відображає її любов, її тугу, її переживання – все, що є близьким і зрозумілим кожному, хто народився в Україні. В Ізраїлі вона не лише розкрила сповна свій талант, а й знайшла багато друзів, які прийшли на її творчий вечір”.

На вечорі прозвучали пісні на слова В. Чайковської, до яких музику написала українська композиторка Ганна Олейнікова.

Валентина Чайковська. (Фото: Світлана Глаз)

Сльоза дитини

Ще тліють в душах спалені надії,
Та схід і захід сонця не такий...
На мить здалося: в світі щось міліє
І голос сойки мені тепер дзвінкий.
Чи то фатальним збігом в Україні
Людські страждання вилились в бої?
А дітки любі – ясочки невинні,
Вже труть зі страху віченька свої.
Біжить по личку неземна перлина,
Матусю, що це? Хто спалив цей дім?
І гірко-гірко схлипує хлопчина,
Бо з дому поряд раптом чути грім.
Мовчить матуся... Як сказати сміє,
Що край коханий, мов вулкан, гурчить?
Німіє пісня, і душа німіє...
В ясній сльозині світ завмер на мить.
Знялася раптом ввись голубка біла,
“Лети, пташино! Долети до зір!
Візьми молитву цю мою на крила,
А замість неї – принеси всім МИР!”

Україні

Зальотні думоньки мої
Летять в село, де в хаті пуста,
Крізь стріху падають дощі,
І стеля вже, як в дірах хустка...
Та що розлука для душі?
Бо ж небо – спільне понад нами!
Нема для щирости межі,
Серця не бродять манівцями.
Зальотні думоньки мої
Теплом наповнені і літом,
В них нестять тишею гаї,
Літає бусол десь над житом.
За обрій доля стелить шлях,
Там вітер грає на бандурі,
А льон у синіх весь шовках,
Геть відганяє дні понурі.
І я, закохана в красу,
Гоню сльозу із сьогодення...
Дитям любов свою несучу –
У серці, в слові, навіть в жменях...
Чарує серпня зорепад,
І вмить загадую швиденько,
Щоб мир прийшов у край та лад!
Чи чуєш зичення ці, Ненько?

Морозець

Скажи, зимова хмарко,
До котика подібна,
Хто срібні зорі й маки
Малює нам на вікнах?
Хто пензликом казковим
Фарбує дітям щічки,
В білесенькі обнови
В гаю вдягнув смерічки?

Приспів:
„То морозець, то морозець –
Пустун і друг сніжинок”.
Про це шепнув на вушко вітерець
Та й зник поміж ялинок.
То морозець, то морозець,
Що лід кує на ріках,
Малює, наче зоряний митець,
Узори нам на вікна.

Ярослава З. Джонсон призначена президентом WNISEF

Тетяна Бега

ЧИКАГО. – 15 січня регіональний фонд прямих інвестицій „Western NIS Enterprise Fund” (WNISEF), що здійснює свою діяльність в Україні та Молдові, оголосив, що Ярослава З. Джонсон, яка упродовж багатьох років була членом Ради директорів Фонду, призначена президентом і головним виконавчим директором. Цю посаду обіймала Наталія Яресько, яка 2 грудня 2014 року була призначена міністром фінансів України.

Я. Джонсон народилася в Україні і у дитячому віці емігрувала до США. Вона є випускницею „Goucher College” та юридичної школи університету штату Висконсин, де була редактором юридичного журналу, а у 1977 році отримала юридичний ступінь. У 1994 році Президент США Билл Клінтон призначив Я. Джонсон членом Ради директорів WNISEF.

Вона заснувала та очолювала дві юридичні фірми у Києві протягом 20 років. Має великий міжнародний досвід у сфері корпоративної практики, неодноразово була визнана одним з провідних

Президент WNISEF Ярослава З. Джонсон.

юристів у корпоративному, банківсько-фінансовому та енергетичному секторах України.

Я. Джонсон працюватиме в бюрі Фонду у Чикаго, подорожуватиме між США, Україною та Молдовою при виконанні своїх службових обов'язків.

Наукове Товариство ім. Шевченка
в Америці

запрошує на

КОНФЕРЕНЦІЮ

ОЛЕГ ОЛЬЖИЧ-КАНДИБА: ПОЕТ І ПОЛІТИК
до 70-річчя смерті

Учасники

Григорій Грабович

(НТШ-А/Гарвардський університет)

„Ольжич, празька школа і питання канону”

Анна Процик

(НТШ/УВАН/Міський Університет НЙ)

„Політична думка Олега Кандиби у світлі
філософських течій міжвоєнної доби”

в суботу, 7 лютого 2015 року
о 5-й годині по пол.

в будинку НТШ

63 Fourth Ave (між 9-ою і 10-ою вулицями)
New York, NY 10003

Зимніє...

(Закінчення зі стор. 1)

тами, термінали Донецького міжнародного летовища, 15 страшних атак відбили українські захисники, заслуживши своєю мужністю назву легендарних „кіборгів“. Й от тепер, зламавши зуби об цю непробивну стіну, Москва раптом крикнула, що Донецьке летовище, згідно з мінськими домовленостями, повинно було належати сепаратистам. Якщо це вигадка, чому ж офіційний Київ не спростовує її? І як можна уникнути подібних чуток, якщо тексту тих „мирних домовленостей“ українське суспільство в очі не бачило?

В експертних колах ходять чулки, що це – не випадково. Незалежний московський політолог Станіслав Белковський розповів у програмі Віталія Портникова на Радіо „Свобода“, що „мінський текст“ містить неприпустимі, з українського погляду, поступки П. Порошенка перед Кремлем, і тепер Путін шантажує його, що оприлюднить ці поступки, якщо П. Порошенко відмовиться від накиннутих Москвою умов. А вони зокрема полягають у тому, що Донбас залишиться під політичним впливом Росії, але фінансово утримувати його має Україна.

Це й був би початок згубної федералізації, котра повернула б незалежну Українську державу у стан російської колонії. Оскільки загартована у двох революціях українська спільнота цього не прийме, то на П. Порошенка можуть чекати масові протести, і в цьому випадку розчароване суспільство не буде зважати на те, що

третій Майдан був би дуже вигідний для Путіна.

Все це трохи виглядає, як „страхи на ляхи“, бо на мінські домовленості можна дивитися й інакше. По-перше, ніхто з офіційних державних чинників їх не підписував, Україну там представляв колишній Президент Леонід Кучма. По-друге, П. Порошенко саме цією мінською миролюбністю домігся підтримки з боку Європи і США. І це, певна річ, можна було б вважати перемогою української дипломатії... якби після Мінська на Донбасі вже не гинули українці.

Гарно говорив П. Порошенко в Цюриху, світ високо цінить його мову і розум. Посол США Джефрі Паєт в розмові з київськими студентами 20 січня: „Ми підтримуємо позицію Порошенка – що він хоче бути президентом миру, а не президентом війни, але ми також визнаємо право України захищати свою суверенну територію... Ми стурбовані, що сепаратисти захопили значну українську територію вже поза лінією розмежування“. І навіть з цих слів Посла можна зрозуміти фальш „Мінських мирних домовленостей“.

Такий самий фальш – „Анти-терористична операція“, коли насправді іде війна Росії проти України. І якщо не оголошується воєнний стан, то, значить, для П. Порошенка, Головнокомандуючого, це не війна?

Не йдеться про протиставлення і про вибір – президент миру чи президент війни? Місія його – бути президентом української реальності, президентом остаточної боротьби нашої нації за свободу, президентом готовності українського народу вмерти за цю сво-

боду, але більше ніколи не жити на колінах перед московським загарбником.

Для багатьох в Європі подобається мрія П. Порошенка про Росію – члена Європейського союзу. Як ще недавно подобалося їм бажання Януковича іти в Європу разом з Росією. Для багатьох в Європі Росія – щось зовсім інше, ніж для нас, українців. Величезний ринок збуту, джерело дешевих енергоносіїв, різної сировини. Для багатьох – ідеологічний спільник у протистоянні з США, і на цьому тлі українське питання для них – неважливе. Більшість європейців не здає собі справи з того, в якій мірі Росія вже присутня в Європі – її агенти впливу, її таємні гроші, її економічна і політична розвідка, її методи психологічного тиску, шантажу, підкупу, дезінформації. Мета Москви, на жаль, не виглядає нездійсненною – розколоти Європу, знесилити, позбавити єдності і єдиної політичної волі. Не вдалося з реалісткою Ангелою Меркель, може вдається з соціалістом Франсуа Оландом чи націоналістом Віктором Орбаном, чи з популістом Алексісом Ципрасом.

„Корисними ідіотами“ називав промосковських європейців Ленін. Це ще й сьогодні так. Коли до їхніх голів дійде, що допускати путінську Росію до будівництва „нової системи безпеки у світі“ – це те саме, що доручати вовкові стерегти отару овець, буде запізно рятувати загальноєвропейську ситуацію.

Але для свідомих українців найважливіше – врятувати Україну. Тому з такою пильністю вони стежать за кожним кроком влади і за кожним її словом. Все міряється революційною міркою: хто ви, очільники України, – політики чи державні діячі, чиновники чи люди історичної місії? Ця мірка іноді здається засуворою, але на інші мірки час минув. Тому як би ми не ставилися до сьогоднішнього державного проводу України, особисто до Президента П. Порошенка чи Прем'єр-міністра Арсенія Яценюка, як би не поважали їх, вже мимоволі в'яжуться в занадто довгий ланцюжок окремі недоліки їхньої діяльності, зокрема ті, котрі не узгоджуються зі здоровим глуздом – як, наприклад, та обставина, що Росія хоче знищити незалежність України, а тим часом на російській території спокійнісінько працюють підприємства, власником яких є Президент України П. Порошенко. Проте в цьому ланцюжку є набагато вагоміші ланочки: втрата Криму, втрата Донбасу, втрата цінного пореволюційного часу для швидкого реформування країни, втрата викрадених олігархами мільярдів, втрата бажання покарати бодай найбільших злодіїв і здолати корупцію, втрата готовності забрати державну руку з горла середнього і малого бізнесу, словом – втрата-зречення духу Майдану.

А над усім – втрата найкращих синів і дочок нашого народу. Не можна ризикувати долею України.

Осередок НТШ...

(Закінчення зі стор. 12)

мання дієвих контактів із Україною. Адже він подає різноманітні матеріали з життя української діаспори в Канаді й живить сталу зацікавленість української аудиторії, а з іншого боку, служить єдиним науково-популярним форумом для україномовних публікацій у Канаді, уможливорюючи таким чином плекання рідної мови й ведення діалогу між старим і новим краєм. Про багатогранність цього джерела свідчить низка тематичних розділів збірника, що включає теми імміграції, філантропії, війська, релігії, науки, освіти, музики, танцю, малярства, літератури, зв'язків з Україною.

Відрядно, що сам збірник друкується в Україні у співпраці з

видавництвом Національного університету „Острозька академія“, де й поширюється більшість його примірників завдяки старанням редактора д-ра Валерія Полковського та низки місцевих осередків НТШ. Наступним етапом у розвитку збірника та висвітленні українського життя в Канаді стане оцифрування і перенесення збірників в інтернет уже найближчим часом.

Присутні на зборах вислухали й схвалили звіти та обрали нову управу й редколегію, до яких увійшли д-р Алла Недашківська (голова), д-р С. Ціпка, д-р І. Химка, М. Саварин, Ярослав Балан, д-р Богдан Клід, д-р В. Полковський і д-р М. Сорока. Члени товариства висловили щире вдячність його довголітньому голові П. Саваринові за його плідну й самовіддану працю на цій посаді.

Трагедія Маріуполя...

(Закінчення зі стор. 1)

ля, тому що Росія відмовилася включити до тексту засудження публічних заяв сепаратистів.

Росія відповідала на те, що підтримувані нею терористи обстріляли мирний Маріуполь, який знаходиться далеко за лінією розмежування – говориться на Facebook-сторінці Місії США в НАТО, з посиланням на Державного секретаря США Джона Кері. „Новий наступ сепаратистів, не лише у Маріуполі і Дебальцевому, але вздовж всієї лінії розмежування, підтримувався і підбурювався безвідповідальним і небезпечним рішенням Росії постачати їм протягом останніх тижнів сотні нових одиниць зброї, включаючи ракетні

системи, важку артилерію, танки, броньовані машини, у доповнення до оперативного командування і контролю“, – сказано у повідомленні.

Дж. Кері також назвав обурливим, що бойовики публічно вихваляються наступом на Маріуполь та інші напрямки, чим грубо порушують мінські домовленості.

„Ми закликаємо Росію припинити підтримку сепаратистів негайно, закрити міжнародний кордон з Україною і відвести все озброєння, бойовиків і фінансову підтримку. У іншому випадку тиск на Росію та її причетників з боку США та міжнародної спільноти буде лише посилюватися“, – запевнив Дж. Кері.

(Радіо „Свобода“, „Українська правда“)

Mortgages are as low as 3.06%

APPLY ON OUR WEB SITE AND RECEIVE A DISCOUNT ON APPLICATION FEE *

UKRAINIAN NATIONAL
FEDERAL CREDIT UNION

* Ask for details

MAIN OFFICE - New York 215 Second Ave., New York, N.Y. 10003 • Tel. (212) 533-2980 • Fax. (212) 995-5204

BRANCH OFFICES -

South Bound Brook	Brooklyn	Perth Amboy
35 Main Street, So. Bound Brook, N.J. 08880 Tel. (732) 469-9085 • Fax. (732) 469-9165	1678 East 17th St., Brooklyn, N.Y. 11229 Tel. (718) 376-5057 • Fax. (718) 376-5670	615 Amboy Ave., Perth Amboy, N.J. 08861 Tel. (732) 802-0480 • Fax. (732) 802-0484

Call us toll free: (866) 859-5848

www.UKRNFATCU.org

НОВИНИ НАУКИ

Презентовано 10-ий том історії Михайла Грушевського

ТОРОНТО. – 17 грудня 2014 року близько 80 осіб зібралися разом з родиною і друзями св. п. Івана Яремка в Інституті св. Володимира а презентацію 10-го тому „Історії України-Руси“ Михайла Грушевського та вшанування спонзора цього тому І. Яремка. Вечір організував Центр досліджень історії України ім. Петра Яцика Канадського інституту українських студій (Альбертський університет) спільно з Інститутом св. Володимира та Українсько-канадським дослідно-документаційним центром у Торонто.

Том „Козацька доба, 1657-1659“ – це останній том багатотомної праці, написаної славним істориком. Нове англomовне видання містить два вступні слова й об'ємний бібліографічний матеріал. У першому вступі редактор-консультант Ендрю Пернал представляє джерела до даного тому та його структуру. У другому вступі редактор-консультант Ярослав Федорук подає фактологічну й зворушливу розповідь про творчі зусилля М. Грушевського в останні роки його життя, коли він потрапив під пильний нагляд радянської влади та зрештою був заарештований і висланий з України.

Вечір відкрив президент Інституту св. Володимира Пол Стратді, який відзначив неминуще значення праці М. Грушевського та заслугу в її публікації І. Яремка, одного з засновників інституту. П. Стратді представив аудиторії присутніх у залі сестер І. Яремка – Роза-

Учасники презентації (зліва): Пол Магочі, Розалія Яремко, Франко Сисин, Люся Мігус, Надя Яцик і Жанет Кук.

лію Яремко, Люсю Мігус та Жанет Кук, а також його племінницю Гелену Яремко-Джарвіс. Отець Богдан Сенцьо промовив благословення й молитву на вічну пам'ять.

У своєму зверненні директор Центру ім. Яцика д-р Франко Сисин пригадав, що при заснуванні центру П. Яцик передбачав, що великим його починанням має стати видання повної англomовної версії цієї хрестоматійної багатотомної історії, ініціювавши таким чином проєкт перекладу праць М.

Грушевського. Як головний редактор англomовного видання д-р Ф. Сисин окреслив деякі труднощі, пов'язані з перекладом і підготуванням праць М. Грушевського, а також численні завдання, які мали виконати члени видавничої групи редакторів та наукових консультантів з тим, щоб англomовне видання було повним і точним. Він відзначив працю відповідального редактора тому Мирослава Юркевича, редакторів проф. Е. Пернала і д-ра Я. Федорука, відповідального

редактора проєкту Уляни Пасічник.

Д-р Ф. Сисин наголосив, що І. Яремко, перший член Онтарійського парламенту українського походження, розумів важливість праці М. Грушевського для відродження і поширення знань про минуле українців. Він також теплими словами згадав про опіку, яку надали І. Яремкові в останні роки його життя св. п. Василь Самець і Роза Самець, переконавши його у рішенні підтримати проєкт видання праць М. Грушевського. Д-р Ф. Сисин висловив вдячність св. п. І. Яремкові за спонзорування тому і внесок у його пам'ять Фондації катедри українознавства в Торонто.

Проф. Пол Магочі, завідувач катедри українознавства ім. Івана Яремка Торонтського університету і член Фондації катедри українознавства, висловив своє задоволення з того, що студенти можуть користатися англomовними томами М. Грушевського і не покладатися на російських істориків.

Оксана Закидальська показала відеозапис інтерв'ю, що вона взяла у І. Яремка кілька років тому. Перекладач томів Марта Олійник розповіла про особливу любов М. Грушевського до науки і української мови.

Директор Видавництва КІУС д-р Марко Стех відзначив щедрю підтримку І. Яремка та його св. п. дружини Марії, яку вони надали низці українських наукових і культур-

(Закінчення на стор. 13)

51-ий Баль Дебютанток Крайової Управи Спільки Української Молоді субота, 14 лютого 2015 р.

Sheraton Parsippany Hotel, 199 Smith Road, Parsippany, New Jersey

Грають Оркестри
„Грім“ та „Звук“

- Коктейль о годині 6:00 вечора
- Презентація Дебютанток - година 7:00 веч.
- Бенкет після презентації дебютанток
- Баль від 9:00-ої вечора до 2:00-ої ранку

Вечірній одяг
обов'язковий

За інформаціями звертатись: www.cym.org/us

Бріанна Николь Андрас
Elmwood Park, NJ

Татіяна Оля Баранкевич
Granite Spring, NY

Олена Коцур
Bronxville, NY

Інна Лемижанська
New Paltz, NY

Христия Подберезняк
Springfield, NJ

Осередок НТШ на новому етапі

Микола Сорока

ЕДМОНТОН, Альберта. – 14 грудня 2014 року у Пластовій домівці відбулися річні збо-

ри західньоюканадського осередку Наукового Товариства ім. Шевченка. Збори відкрив голова осередку Петро Саварин, єдиний, хто залишився з когорти його засновників.

Він розповів про історію осередку, який постав в Едмонтоні в 1955 році, та його досягнення. Присутні хвилиною мовчання пом'янули колишніх членів товариства Дми-

Учасники зборів (зліва): Богдан Медвідський, Богдан Гарасимів, Олександр Панкєєв, Микола Сорока, Зенон Когут, Петро Саварин, Сергій Ціпко, Алла Недашківська, Хризант Дмитрук, Іван Химка, Роман Петришин, Леонід Коровник. (Фото: Меланія Недашківська-Горіх)

тра Тодосійчука й Олександру Черненко (Лисяк-Рудницьку), а також відомого правознавця з України Євгена Сверстюка.

Звіти представили члени управи й редколегії Іван Химка (скарбник), Михайло Саварин (секретар), Сергій Ціпко (заступник голови) та Микола Сорока (редактор). Серед здобутків НТШ відзначено проведення доповідей, які організовував проф. І. Химка, та видання 7-го тому „Західньоюканадського збірника“, присвяченого 200-річчю з дня народження Тараса Шевченка.

П. Саварин наголосив на важливості збірника, що виходить з 1973 року з підтримкою Альбертської фундації збереження історичних пам'яток, Альбертського товариства збереження української культури та Товариства українських піонерів Альберти. Збірник, на його думку, це своєрідний літопис про різні сторони життя української спільноти в Канаді та незамінне джерело для написання її історії.

Д-р М. Сорока відзначив унікальну роль збірника для підтри-

(Закінчення на стор. 10)

Без 1933-го...

(Закінчення зі стор. 6)

го явища там немає і близько. А по-друге, досить подивитися на наших численних російськомовних патріотів з південного сходу, що воюють сьогодні на тому-таки Донбасі, щоб укотре пересвідчитися: не в мові тут річ.

Нахабно брешуть і ті імперські ідеологи, котрі стверджують, нібито тамтешня сучасна місцева ментальність – свідчення того, що „Новоросія“ – „ісконно русская провінція“, яка зформувалася історично. Насправді описаний тип мислення склався саме як постгеноцидний.

Аби переконатися, що до Голодомору південно-східня частина України нічим ментально не відрізнялася від її решти, досить пригадати потужну селянську армію Нестора Махна, бійці якої мали національну самосвідомість українського селянина. Адже формувалося те військо переважно на Катеринославщині, до складу якої входила тоді навіть частина Луганщини.

Виникає запитання: що ж такого особливого сталося під час Голодомору на нашому південному сході, після чого він сьогодні в ментальному пляні суттєво відрізняється від решти держави? Адже якщо підняти кремлівські документи 1932-1933 років, які стосуються України, то в них про якісь особливі заходи щодо організації штучного голоду саме в цьому регіоні не йдеться.

За спостереженнями відомого українського інтелектуала Вадима Скуратівського, селяни південного сходу постраждали під час Голодомору значно більше за решту українців саме тому, що мешкали в степовій зоні. Коли більшовики наприкінці 1932-го позабирали всі харчі в усіх без винятку людей на селі, то ті, хто жив у лісовій і лісостеповій зонах, були меншою мірою приречені, аніж степовики. Адже фауна степу значно бідніша за фауну лісу...

Ці думки В. Скуратівського підтверджуються дослідженнями відомого американського історика Роберта Конквеста, який у нау-

ково-популярній книжці „Жнива скорботи“ оприлюднив свої статистичні дані стосовно смертності українських селян 1933 року загалом та в регіональному вимірі. Згідно з ними, в північних областях Голодомор забрав життя кожного четвертого українського селянина, у центральних – кожного третього, тоді як у південно-східніх – уже приблизно кожного другого.

Таким чином, більшовицький геноцид на південному сході України був найжорстокішим, а отже, й ментальні злами у свідомості тамтешніх селян були найглибшими, наймасовішими та найбільш незворотними.

Той-таки В. Скуратівський констатував: „Свідомо спрямований і бездоганно виконаний геноцид 1932-1933 років унеможливив утвердження України як міцної та потужної держави на європейському континенті. Власне, на це й була розрахована чужоетнічниками-українофобами підступна акція“. Зрозуміло, що відомий публіцист, людина з енциклопедичними знаннями, мав на увазі зовсім не колишню УРСР 1930-их років, а нашу сучасну державу.

Про те, що він має рацію, свідчить і таке застереження з вічності Дж. Мейса: „Саме тому вивчення політичних причин Голодомору може і повинне відігравати важливу роль у усвідомленні істориками, політиками, державними діячами Заходу не лише минулого України, а й того, що відбувається тут СЬОГОДНІ і що може трапитися ЗАВТРА“.

Особливо зденаціоналізованим виявився Донбас, де концентрація росіян до того ж найвища в Україні після Криму. Все це потребувало дуже виваженої та мудрої державної політики, спрямованої на повернення місцевим українцям втраченої внаслідок Голодомору національної свідомості та максимального наближення до цієї самої проєвропейської ментальності російської національної меншини.

Натомість усі без винятку наші державні очільники лише загравали з місцевими промосковськими політичними елітами, переходячи на російську мову під час своїх нечастих і надто вже швидкоплин-

них візитів до Луганська й Донецька.

Вони, певно, не читали тепер уже звернутого саме до них застереження покійного Дж. Мейса, зробленого ним у перші роки ХХІ ст.: „Претензії до України мають глибоке коріння в російській політичній культурі, і не можна виключати можливості, що рано чи пізно Росія вирішить пред'явити їх не тільки на словах“. Сьогодні вона їх уже висунула. Покищо лише в Криму та на Донбасі.

Імперська Росія повною мірою скористалася з цієї політичної короткозорості українських політичних еліт. Відразу після приходу до влади у Кремлі Володимира Путіна почалася потужна ідеологічна зачистка Донбасу. Тут стали закриватися й без того вкрай нечисленні україномовні засоби масової інформації, школи, кляси, катедри.

Водночас Кремль, не шкодуючи грошей, потужно насаджував тут цінності „руського мира“, свою пресу, культуру, телебачення. Бо на відміну від Києва Москва добре розумілася і на наслідках Голодомору, і на тому, який з них можна дістати зиск.

Росіяни добре засвоїли висновок свого політолога Сергія Кара-Мурзи: „У періоди суспільних криз руйнування історичної пам'яті виконується як цілеспрямована програма“.

Результати таких різних підходів Києва та Москви до нашого постгеноцидного суспільства на Донбасі виявилися жакливими для української державності. Досить сказати, що свідомі своєї національної належності українці в тому-таки Луганську останні 10 років становили де-факто жалюгідну меншість – приблизно тисячу осіб. Саме вони виходили минулої зими на місцевий Майдан, що востаннє 9 березня був розігнаний найнятими агентурою російських спецслужб маргіналами-тітушками, яких назбирали майже 2,000 з усієї області. Саме зі згаданого дня й почався рух, організований тими самими резидентами, за створення сумнозвісної „ЛНР“.

А тепер уявімо собі ситуацію, якби Голодомору 1933 року не було.

У Луганську проживала б сьогодні не тисяча національно свідомих українців, а як мінімум 270 тис. (саме стільки там було нащадків постгеноцидного люду напередодні гібридної агресії Росії).

На 200-річчя ювілей Тараса Шевченка тоді, 9 березня, їх вийшло б щонайменше кілька десятків тисяч. До Голодомору „Кобзар“ був у кожній селянській хаті не лише на Слобожанщині, а й навіть на Донщині!

Не потрібно багатої уяви, аби здогадатися, що сталося б з тими 2,000 проплачених маргіналів, які наважилися б зіпсувати великій масі українців національне свято. І не могло б тоді виникнути ніяких „ЛНР“ та „ДНР“.

Та й В. Путін добре подумав би, перш ніж назвати південно-східню Україну „русской землей“.

Але сталося, як сталося. І сьогодні луганські та донецькі манкурти замість боронити Україну, воюють проти неї на боці терористів-сепаратистів. За моїми спостереженнями, кожен третій з них має українське етнічне коріння.

Однак, і це ще не все. Саме нащадки постгеноцидних первертнів, становлячи більшість населення України, за гречку та гроші від злодіїв у краватках впродовж усіх років незалежності України обирають до керівництва нашої держави за своєю-таки подобою глибоко аморальних ділків, московських агентів, колишніх комуністів та комсомольців, нащадків тих самих українофобів, що творили Голодомор, кримінальних злодіїв.

Ця, з дозволу сказати, політична еліта за роки нашої незалежності цілком знищила й розікрала потужну українську армію, здала без жодного пострілу Крим, а сьогодні на крові найкращих синів і дочок України торгується з Кремлем за ціну української території на Донбасі.

І кожні наступні вибори в нашій державі свідчать: допоки постсовкові нащадки жертв Голодомору (тих, що його пережили) залишатимуться в більшості, системі злочинної влади нічого не загрожує.

(Тижень.іа, 22 листопада)

Війна на сході України об'єднала українців світу

Учні виготовляють печі для бійців

Олександр Омельченко

ПОЛТАВА. – Учні професійного ліцею транспорту допомагають волонтерській мережі „Вільні люди“ виготовляти переносні печі для військових.

Директор ліцею Олександр Чернобель розповів, що виготовлення таких ogrivach чудово вписується у навчальну програму закладу. Та й самі учні прагнуть допомогти військовим.

Станом на 15 січня ліцеїсти виготовили вже 14 пічок, які вислали до села Піски, Маріуполя та Краматорська.

Учні ліцею транспорту виготовили переносні печі.

Панцерник назвали „Крокодилом“

Сергій Горицвіт

ОДЕСА. – Чимало одеситів у ці дні взяли до рук зброю і зараз перебувають на передовій у складі Добровольчого українського корпусу та у батальйоні Дмитра Яроша. А на підмогу їм жителі міста відіслали 21 січня броньований автомобіль власного виробництва „Крокодил“.

Марко Гордієнко, організатор одеського Євромайдану, координатор антисепаратистського руху в регіоні, провідник Ради громадянської безпеки, яка опікується добровольчими батальйонами Одеси, розповів, що панцерник являє собою вантажний автомобіль

Одеський панцерник „Крокодил“.

КамАЗ, на який активісти наварили сталеві плити. А ще на ньому є шар спеціальної кераміки.

Бронемашину передали бійцям, що захищають Маріуполь.

Допоможемо добровольчим батальйонам!

Коли я перебувала в Україні у листопаді минулого року, то не впізнала столиці України: місто вражало похмурістю, трохи приглушеним нагадуванням війни, закликами підтримувати Збройні сили і вітаннями „Слава Україні!“

та „Героям слава!“

Невеликі скриньки чекали на жертви, а українські телевізійні канали постійно нагадували про війну на сході України. Багато добровольців зголошувалися до військових формацій. Водій так-

сівки ображався, що його не узяли через вік: він мав понад 60 років.

Я зустріла молодих людей – Дашу Михайлюк і її хлопця Івана Гогіла. Іван зголосився добровольцем до батальйону „Донбас“. Він – мистець, малює графіку на спортових сорочках, які продають, щоб зібрати фонди для батальйону. Прибув з Донбасу рік тому на Майдан і залишився, щоб допомогти Збройним силам у неоголошеній війні. Добровольці йдуть до шкіл і просять дітей малювати на сорочках, які пізніше доставляють на фронт як вияв солідарності дітей України захисниками. Графіка дітей вражає своєю оригінальністю і безпосередністю.

Мене запросили на пресову конференцію командира батальйону „Донбас“ Семена Семенченка, разом з Юрієм Березою і Андрієм Тетериком, які повернулись з фронту і звідомили про війну. Кімната була заповнена репортажами. Всі три розповідали про війну – Ю. Береза говорив українською мовою, інші двоє – російською. Запитували у них українською мовою.

Після конференції я зустрілася з А. Тетериком, щоб довідатися дещо

більше. Він говорив мішаною українсько-російською мовою, і мені доводилося нагадувати йому, що я не розмовляю російською мовою. Він розповів, що на сході воюють 43 батальйони, в кожному – від 200 до 600 вояків. Тричі в тиждень авта прибувають до Українського дому в Києві, щоб узяти забезпечення для батальйону. Звідси усе доставляли до центрального комітету у Донбасі, де розподіляли між батальйонами.

Він сказав, що потрібна термальна спідня білизна, бо вояки носять по три светри, і їм важко рухатися. Ви також можете допомогти. Приготуйте пакунок з термальною білизною, рукавицями, шкарпетками і вишліть його на адресу: Добровольчий батальйон, Український дім, Хрещатик, 2, Київ 01001 Ukraine. Чек (пожертви можна відтягати від податку) можна вислати на адресу: Ukrainian Human Rights Committee, 203 Bainbridge Street, Philadelphia 19147. Ми закупимо потрібні термальні речі і перешлемо їх батальйонам.

Уляна Мазуркевич,
Філадельфія

Уляна Мазуркевич очолює Комітет українських людських прав у Філадельфії. Її електронна пошта: ibulana@aol.com.

Уляна Мазуркевич серед вояків добровольчого батальйону.

Протест проти агресії Росії

Олександр Костирко

ЧЕРКАСИ. – 18 січня на Соборній площі міста відбулося віче „Стоп російському тероризмові!“, на яке прийшли понад 300 осіб, підтримавши заклик про загальноукраїнську акцію. Багато з них тримали саморобні плякати, привели дітей. Акція пройшла під прапорами Черкаської самооборони Майдану, Автомайдану і синьо-жовтими прапорами та національною символікою. Не завадила акції і холодна погода.

Організатор акції Ярослав Лавров упевнений, що акція ще більше об'єднає громаду. „У першу чергу такі акції потрібні самим людям – аби вони бачили, що не одні. Путін усе одно не

побачить, що тут відбувається. А люди вийшли на площу і бачать, що всі тримаються разом“, – сказав він.

Серед присутніх на площі була Людмила Вдовенко, яка прийшла на акцію з плякатом „Конотоп 1659“ і розповіла, що Конотопська битва 1659 року між військами українського гетьмана Івана Виговського з одного боку та московськими зайдами з іншого стала ключовим епізодом у російсько-українській війні 1658-1659 років. Битва завершилася перемогою козаків.

„Так, палають Волноваха, Піски, Донецьк, але буде їм ще й Конотоп! Нарікатимуть, що до нас полізли. Слава Україні!“, – емоційно виступила жінка.

Віче на Соборній площі Черкас „Стоп російському тероризмові!“ (Фото: Олександр Костирко)

Презентовано 10-ий...

(Закінчення зі стор. 11)

них інституцій, особливо у запровадженні українських курсів у Йоркському університеті. Він також відзначив працю інших членів видавничого колективу, зокрема техніч-

ного редактора й укладача покажчика Тані Плавущак-Стех, укладача мап Венді Джонсон та дизайнера обкладинки Михайла Черкаса.

Президент Освітньої фундації ім. П. Яцика і дочка засновника центру Надя Яцик подякувала д-рові Ф. Сисинові та видавничому колективу за здійснення мети її батька – публі-

кацію повного англійського перекладу „Історії“ М. Грушевського. Вона також подарувала родині Яремка примірники біографії свого батька „Leaving Home“ („Залишаючи домівку“). Вечір завершився прийняттям у вестибюлі Інституту св. Володимира.

Цей том можна придбати у Видав-

ництві КІУС за 119.95 дол. Замовити його, інші томи „Історії“ чи будь-які інші видання КІУС можна через веб-сторінку видавництва: <http://www.ciuspress.com>. Тел. 780-492-2973. Адреса: CIUS Press, 430 Pembina Hall, University of Alberta, Edmonton, AB, Canada T6G 2H8.

КІУС

ПАНОРАМА ЖИТТЯ В УКРАЇНІ

Оновили велетенську картину

Світлана Орел

КІРОВОГРАД. – В обласному художньому музеї 15 січня відбулася урочиста презентація оновленої картини майстра батального живопису Войцеха-Горація Коссака „Кривава неділя у Петербурзі 9 січня 1905 року“. 110 років тому, 1905 року, польський художник, який свого часу навчався в Парижі, розпочав роботу над цим масштабним панорамним полотном, де зображено побиття урядовими військами людей, які вийшли просити у царя милостей та послаблень. Загибло тоді близько 1,200 осіб, ще майже 5,000 дістали поранення.

В. Коссак працював у Відні і роботу над картиною завершив за три місяці. Вже у травні вона була виставлена на огляд у столиці Австрії, того ж року перевезена до Лондону, наступними роками подорожувала до США, експонувалась у Кракові, Варшаві, Львові.

На той час це був чи не єдиний спосіб показати світові справжнє обличчя російського самодержавства, як зазначив під час презентації історик Сергій Шевченко. Картина стала поглядом Європи на тодішню Росію. Твір польського художника

був заборонений царською владою. З цього приводу було навіть підготовлено спеціальний лист цензурним комітетам з вимогою не допускати публікації зображень картини та матеріалів про неї.

До 1947 року картина перебувала у Польщі, а потім її передали до СРСР і показували у Третяковській галерії, та в Музеї революції. Радянській владі не подобалась страшна правда про Росію, яку зобразив художник, бо уже на початку 1962 року картину забрали з очей столичної публіки і передали Кіровоградському краєзнавчому музеєві, де її можна було побачити у картинній галерії.

Останні 25 років ця велика картина (за розміром – чотири на вісім метрів) зберігалась у згорнутому вигляді, тож зазнала пошкоджень.

Протягом двох років картину реставрували фахівці Національного науково-дослідного реставраційного центру Тетяна Бичко, Анатолій Безкровний, Ірина Сапегина, Михайло Білошицький. Нарешті громадськість побачила легендарну картину, події якої так прозоро і явно перегукуються з тим, що відбувалося під час Революції гідності. Обличчя Росії не змінюється.

Презентація оновленої картини Войцеха Коссака „Кривава неділя у Петербурзі 9 січня 1905 року“.

На Волині пом'янули Симоненка

Володимир Рожко

ЛУЦЬК. – 14 січня у Волинській державній обласній універсальній науковій бібліотеці ім. Олени Пчілки (директор Людмила Стасюк) відділ міського абонементу на чолі з Іванною Волох провів вечір пам'яті поета Василя Симоненка. І. Волох і Марія Сидорова ознайомили присутніх з життям поета, а на екрані було показано полтавське село Біївці, його школа, фрагменти з життя поета.

Вірші В. Симоненка читали Вікторія Яринюк, Тетяна Бордунова, Галина Гриценя, Ірина Пантолік, Наталія Тараканова, а Євгенія Назарук прочитала свій вірш „Згорів, мов свічка“, присвячений В. Симоненкові. Про дисидентський рух на Волині розповів учасник того руху Володимир Рожко.

Учасники вечора оглянули виставку творів поета „Я для тебе горів, український народ“, книги і публікації про нього.

Учасники вечора пам'яті Василя Симоненка.

Вшановано Павла Гарячого

КРЕМЕНЕЦЬ, Тернопільська область. – 13 січня виповнилося 120 років від дня народження українського патріота Павла Гарячого. 23 лютого 1943 року німці розстріляли на подвір'ї кременецької тюрми П. Гарячого – заступника директора лісотехнічної школи села Білокринця, що неподалік Кременця.

Сотник Кармелюцького куреня Армії УНР П. Гарячий у травні 1919 році звільняв Кременець та кременецькі села Катеринівка і Матвіївці від більшовиків.

29 березня 2013 року у Кременецькій міській бібліотеці ім. Юліюша Словацького Роман Коваль і кобзар

Тарас Силенко презентували фільм „Стеком і шаблею“ і книгу „Кармелюки“, в якій розповідається про П. Гарячого. Про нього з вдячністю згадували учасники Визвольних змагань Микола Чорнобай, Василь Михальчук, Анатолій Грицаук та Всеволод Савчук, вихованці сотника П. Гарячого, які пішли в УПА.

16 червня 2003 року з ініціативи викладача історії лісотехнічного коледжу Валентина Мазурка та Василя Олійника на стіні центрального корпусу було відкрито меморіальну дошку П. Гарячому.

Історичний клуб „Холодний Яр“

Учні змалювали Голодомор

Валентина Шемчук

ПОЛТАВА. – Виставка „Пам'ятай свій рід. Пам'яті жертв Голодомору 1932-1933 років в Україні“ розпочалася ще в листопаді 2014 року в бібліотеці сімейного читання (завідуюча Наталя Онищенко) зустріччю учнів з настоятелем Свято-Троїцької парафії Української Греко-Католицької Церкви о. Юрієм Крелевським.

На виставці представлені малюнки учасників обласного конкурсу – першого в Україні, заснованого 2005

року Товариством політичних в'язнів та репресованих (голова Володимир Гнітько), асоціацією „Громадянське суспільство“ (голова Володимир Степанюк), відділенням Міжнародної організації „Жіноча громада“ (голова Валентина Шемчук).

Малюнки учнів загальноосвітніх та мистецьких шкіл Полтави й майже всіх районів області були оприлюднені в каталозі „Пам'ятай свій рід“ та представлені у рідному місті, області, Києві, Батурині, Львові, Берліні й Мюнхені.

Відновили авто з 1955 року

Євген Цимбалюк

БЕРЕГИ, Рівненська область. – Мешканці села Олександр Мислінський та Олег Сав'юк дістали з-під заваленого даху автомобіль „ЗіМ“ – першу представницьку модель випуску 1955 року Горьківського автомобільного заводу (ГАЗ), яка передувала іншій престижній моделі „Чайка“.

Машина стояла в старому дерев'яному гаражі, де обвалився дах. У 1980 році авто потрапило з Лит-

ви в родину місцевого священика. На авті збереглося карбоване клеймо „ЗіМ“ (завод ім. Молотова), яке ставилося на буфер моделі до 1957 року, після чого поступилося іншій назві „ГАЗ-12“. Причиною став розгром „антипартійної групи“, до якої входив В'ячеслав Молотов.

Сільські реставратори мають намір відродити американський „Вілліс“ часів Другої світової війни, який також „завалювався“ в одному з господарств.

Доробок мистця повернувся в Україну

Тетяна Будар

БЕРЕЖАНИ, Тернопільська область. – 9 вересня 2014 року у краєзнавчому музеї відбулося відкриття виставки відомого європейського художника Георгія Косміаді „Музика кольору“. Її представили директор музею Надія Голод, зберігач фондів Наталія Стрілець, старший науковий співробітник обласного краєзнавчого музею в Рівному Людмила Шлапак, директор школи-інтернату Наталія Тарасевич.

На виставці до 9 листопада показано 39 чудових робіт. Перед присутніми виступила 91-річна дочка мистця Надія Косміаді, яка мешкає в Німеччині. Вона розповіла, що її батько народився в Нальчику на Кавказі, навчався в Тбілісі, Баку та Москві, де зустрів вірну супутницю життя Фріду-Брігіту Герман.

До Рівного приїхав у роки Першої

Надія Косміаді на виставці в Бережанах. (Фото: Тетяна Будар)

світової війни. Проживав тут у 1916-1940 роках, викладав малювання у п'яти гімназіях міста, ставив вистави, готував до них декорації, костюми. Часто ініціював творчі вечори, виставки. Тріумфом була участь учнів Г. Косміаді у першій Всесвітній виставці дитячих малюнків у Парижі.

У 1940 році родина художника переїхала в Гамбург, де Г. Косміаді працював художником-декоратором в опері й театрі „Талія“.

Після виходу на пенсію став вільним художником. Прожив 81 рік, написав понад 5,000 полотен, брав участь у 60 виставках.

Донька художника під час візитів до Рівного передала обласному музеєві та гімназії весь архів Г. Косміаді, а на вернісажі в Бережанах подарувала музеєві двомовне видання про свого знаменитого батька і копії його деяких робіт.

УКРАЇНСЬКІ КНИЖКИ ЙДУТЬ ДО ЧИТАЧІВ

19 грудня 2014 року „Свобода“ запровадила нову рубрику „Українські книжки йдуть до читачів“, у якій вміщує вістки про презентації нових видань в Україні. Сьогодні продовжено цю розповідь.

Представлено книгу братів Бурлюків

КИЇВ. – У книгарні „Є“ видавництво „Ярославів Вал“ презентувало 22 грудня 2014 року оригінальну поетичну книгу „Тонкофінгерпринт. Поети брати Бурлюки“. Під однією обкладинкою вміщені вірші братів Бурлюків. Якщо ім'я Давида Бурлюка (1882-1967) асоціюється з Володимиром Маяковським та діяльністю російських футуристів у 1910-их роках, то про його рідного брата Миколу Бурлюка (1890-1920) майже нічого невідомо. А він також був цікавим поетом.

Того вечора до книгарні прийшли письменники, студенти, бібліотекарі, вчителі, журналісти, представники Сумського земляцтва в Києві.

За словами голови редакційної ради видання Михайла Слабошпицького, поети Бурлюки повернулися до вітчизняної культури завдяки перекладам, які виконав сумський поет Олександр Вертіль. Він уже має досвід подібної роботи – у 2009 році старанням Української академії банківської справи (Суми) вийшла друком збірка перекладів віршів Д. Бурлюка „Світло Бурлюка зійшло“. Цього разу, вже на всеукраїнському небосхилі, сходять світило обох братів, які залишили помітний слід у слов'янській культурі.

Як наголосив головний редактор видавництва „Ярославів Вал“ поет Павло Щириця, цінність видання в тому, що вірші братів Бурлюків уперше виходять друком українською мовою. Українці за походженням (Давид народився на хуторі Семирітківка під Лебедином на Сумщині, а Микола – в полтавській Котельві), вони так і не написали рідною для них мовою жодного рядка. Д. Бурлюк усе життя збирався перейти на українську мову, тож вихід збірки можна вважати здійсненням його мрії.

Вступне слово „Давид і Микола Бурлюки. І довкола“ написав відомий український культуролог і вчений Вадим Скуратівський. Післямова „Чукурюк“ – знаного мистецтвознавця, проф. Дмитра Горба-

Нову книгу представляє головний редактор видавництва „Ярославів Вал“ Павло Щириця.

чова. Вміщено також 25 кольорових репродукцій картин Д. Бурлюка.

Книга видана за принципом білінгви, тобто поезії надруковані російською мовою і в українському перекладі. Всього майже 140 віршів.

Шевченківський лауреат письменник Григорій Гусейнов привітав усіх, причетних до виходу книги, з успішним завершенням такої роботи. А відомий прозаїк Сергій Грбар назвав „Тонкофінгерпринт“ книгою книг останніх років.

Уродженець Сумщини Заслужений діяч мистецтв Василь Довжик прочитав кілька віршів в оригіналі і в перекладі.

О. Вертіль розповів про роботу над перекладами. Виступаючи наголосували на високій професійній майстерності автора обкладинки і макету книги Сергія Тарасенка, завдяки якому вдалося підготувати видання європейської якості. Як підсумував голова Фондації ім. Д. Бурлюка Олександр Капітоненко, відтепер книга розпочинає життя на духовних обширах України, а також тих країн, де жив і працював Д. Бурлюк.

Тонкофінгерпринт – неологізм Д. Бурлюка, утворений поєднанням основи російського слова „тонкий“ і двох англійських: „finger“ (палець) та „print“ (слід, відбиток).

Фондація ім. Давида Бурлюка

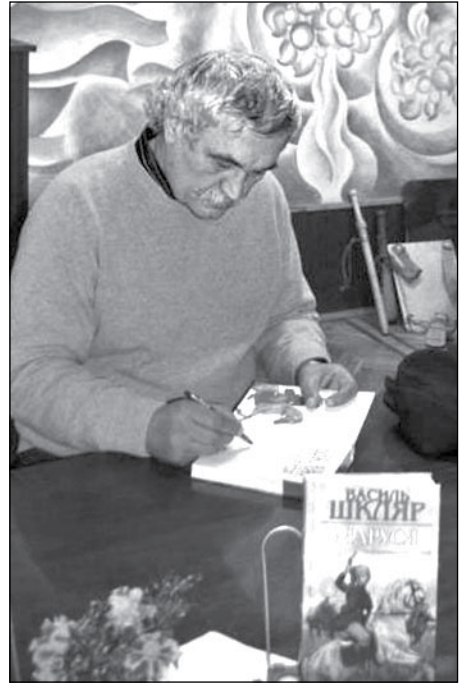
Василь Шкляр презентував новий роман „Маруся“

Тетяна Будар

БЕРЕЖАНИ, Тернопільська область. – 24 жовтня 2014 року місто відвідав один з найвідоміших письменників сучасності Василь Шкляр. Творча зустріч з ним відбулася у краєзнавчому музеї за сприяння громадсько-політичного діяча Руслана Кулика. Письменник презентував свою нову книгу про боротьбу за волю і любов під назвою „Маруся“.

Твори В. Шкляра перекладено англійською, болгарською, вірменською, шведською, словацькою, російською та іншими мовами.

„Маруся“ – це документальна історія про Олександру Соколовську, юну тендітну дівчинку-гімназистку. Після того, як загинули троє її братів, вона стала отаманом, вела за собою українське військо, аби очистити рідну землю від московських загарбників. Марусю знало багато людей, котрі вважали її легендарною. Важко зрозуміти, як 16-річна дівчина могла очолити тисячне військо козаків, де були навіть старшини, котрі мали досвід Першої світової війни.

Василь Шкляр підписує свою книгу для бережанців. (Фото: Тетяна Будар)

Чимало бережанців придбали це видання й одержали автографи письменника.

Видання Нестора Мизака презентували в музеї

Тетяна Будар

БЕРЕЖАНИ, Тернопільська область. – У залі Музею книги 21 жовтня 2014 року відбулася презентація книг професора катедри релігієзнавства і теології Чернівецького університету ім. Юрія Федьковича, щирого патріота України Нестора Мизака. Директор музею Зінчук ознайомила з його біографією присутніх, представила виставку книг, подарованих автором музеєві.

Н. Мизак народився 1 жовтня 1948 року у селі Гермаківці Тернопільської області, закінчив історичний факультет університету. Доктор історичних наук. Темі його дисертацій – визвольна боротьба ОУН і УПА у 1939-1953 роках, збройне підпілля ОУН на західноукраїнських землях у 1942-1960

роках. Науковий працівник музею Ірина Хома представила три монографічні видання Н. Мизака. Серед спонзорів видань був Лев Бабій, колишній бережанський гімназист, вояк Крайової управи Братства вояків 1-ої Української дивізії Української Національної Армії, а також члени управи Фондації Українського Вільного Університету з осідком у Нью-Йорку.

Автор знайомить читача з такими відомими особистостями, як Володимир Герета, Лев Зацний, Андрій Чайковський, Франц Коковський, брати Богдан та Лев Лепкі, Мирослав Кушнір та інші. У книзі відкриваються деталі розташування штаб-квартири Романа Шухевича на Бережанщині у запасній кріївці в селі Рай, багато інших важливих сторінок історії.

Якщо Порошенко...

(Закінчення зі стор. 1)

якої є „розчленування України“. Дж. Шиндлер радить Україні не сподіватись ні на кого, крім себе самої, та усвідомити, що проти неї ведеться війна на знищення, у якій не можливо виграти, хапаючись за ілюзії, нібито Антитерористична операція є адекватною відповіддю на загарбницькі плани Кремля.

„НАТО ніколи не зважиться на війну через Донбас, і чим раніше українці це зрозуміють, перестануть себе жаліти і візьмуться за війну, тим краще“, – стверджує експерт.

Єдиним виходом з ситуації, яка з кожним днем стає все критичнішою для України, Дж. Шиндлер бачить в правильному і швидкому проведенні мобілізації. У про-

тижежному випадку „ніщо не завадить Путінові здійснити його кінцеву мету в Україні і перейти до нових стадій протистояння з Заходом... Натомість західна частина України, не загарбана Росією, приєднається до НАТО та Європейського союзу, на що росіяни за лаштунками вже погоджуються“.

Дж. Шиндлер вважає, що такого сценарію ще можна уникнути, але для цього всі „починаючи від Порошенка, мають усвідомити серйозність ситуації“.

„З приголомшливою безглуздістю минулими вихідними Порошенко, дихаючи вогнем, публічно пообіцяв, що всі втрачені українські території будуть повернуті, потім зробив розворот на 180 градусів і оголосив себе „президентом миру“, а не війни. А тоді швиденько полетів до Давосу потусуватись з найбагатшими людьми

світу. Не дивно, що українські вояки на передовій одночасно ненавидять Путіна і зневажають власного президента“, – критикує непослідовність Президента Петра Порошенка Дж. Шиндлер.

Експерт наголошує, що не варто розраховувати на підтримку з боку Президента Барака Обами, який, як засвідчила його остання промова в Конгресі, вважає, що В. Путіна приборкано, і сповідає „ескапістську“ зовнішню політику.

З висновками Дж. Шиндлера загалом погоджується і Джеймс Мілер, редактор видання „The Interpreter“, яке спеціалізується на висвітленні кризи в Україні та викритті згубної ролі Росії в конфлікті на українському сході.

„Офіційні заяви, які звучать з вуст США – від Посла в Україні Джефрі Паєта до Державного секретаря Джона Кері – вка-

зують на базову помилку у логіці адміністрації Обами: там вважають, що криза може бути вирішена, лише коли сама Росія захоче миру, але самі ж усвідомлюють, що миру вона не хоче“, – пише Дж. Мілер. Він звертає увагу, що США говорять про окупацію України Росією, про надходження до України російського озброєння та військових і при цьому очікують, що Росія таки виконуватиме Мінські угоди.

Голоси на користь військової підтримки для України лунають у Вашингтоні все сильніше. Надати Києву зброю вже закликала і Гіларі Клінтон, яку багато хто вважає наступним президентом США. Втім, очевидно, зараз таке рішення може прийняти лише чинний Президент США Б. Обама.

(„Голос Америки“, 23 січня)

Родоводи відновлюють історичність України

Світлана Орел

КИРОВОГРАД. – Книгу „Сага про козацький рід“ на основі документів з Кіровоградського обласного архіву, різноманітних історичних джерел видав Анатолій Чалий. Допомогу у підготуванні книги надав Заслужений журналіст України, старійшина краєзнавців області Юрій Матівос. Привертає увагу в книзі герб роду Чалих, автор якого – голова Української геральдичної колегії Анатолій Авдеев.

Книга має кольорову фотокладку, читається легко й прозоро, підказуючи відповідь на запитання: поява цієї праці – загадка крові чи тяжіння рідної землі? Юнак з села Кам'яного Яків Чалий став джурою легендарного кошового отамана Івана Сірка, а після його смерті – козацьким ватажком.

Неподалік села є місцина, що й досі зветься горою Сави Чалого, сина Якова. Народні перекази свідчать, що тут формувався гайдамацький загін С. Чалого, поряд стояла кузня, де кувалася зброя. Її залишки та природні урочища, де відбувалися ті вікопомні події, збереглися донині.

Про значення досліджень родоводів висловився Роберт Макаров, віцепрезидент Міжнародної академії проблем людини в аерокосмічних системах: „Основна мета проекту „Людина у вимірах ХХ століття“ – розкриття наукової аналізи й узагальнення результатів досліджень у контексті прогресу людства у ХХ ст., прогнозування фундаментальних досліджень у ХХІ ст. Така робота виконується впер-

ше в історії людства. Ця ідея з'явилася в мене вже давно. Але ні в Кіровограді, ні в Україні повною мірою не було наукових ресурсів, кадрів для її втілення. Після того, як Міжнародна академія проблем людини в авіації і космонавтиці стала на ноги, в Кіровограді був створений регіональний науково-дослідний центр. Над здійсненням проекту працюють 10 опорних пунктів у Харкові, Дніпропетровську, Києві, Запоріжжі, Миколаєві, Москві, Санкт-Петербурзі, Омську, Казані“.

Людей, які не знають свого коріння, у народі звуть перекотиполем. На жаль, багато українців сьогодні байдужі до минулого свого роду. Українську землю століттями розривали імперії, і їхнім головним завданням було позбавлення родової і національної пам'яті народу, що споконвіку жив на ній.

Безпам'ятство – чудовий ґрунт для тоталітарних режимів. Коли людина матеріально і морально не спирається на надбання власного роду, їй дуже легко, поставивши у відповідні умови, вбити у голову, що єдиний порятунок і опора для неї – генеральний секретар чи президент. Постанова демократичної держави неодмінно супроводжується поверненням до національної та родової пам'яті. На щастя, українці, незважаючи на зусилля імперій, не втратили остаточно свою родову пам'ять. Люди повертаються до неї ініціаторами посилення регіонального краєзнавства. У цьому ряду й книга про славнозвісний рід Чалих.

Вручили літературну премію ім. Валер'яна Поліщука

Євген Цимбалюк

РІВНЕ. – Літературні читання в пам'ять Валер'яна Поліщука, автора 40 книг, розстріляного 3 листопада 1937 року, відбулися 5 жовтня 2014 року в обласній бібліотеці. Участь в них взяли письменники, науковці, краєзнавці, просвітяни, учнівська та студентська молодь.

В. Поліщук першим з українських поетів нової доби створив віршований роман „Ярина Курнатовська“. 1920 року в Києві з його

ініціативи була започаткована літературна група „Гроно“, а через п'ять років у Харкові – група „Авангард“. Поет організував перший в Україні регулярний радіоальманах і став його редактором.

Літературну премію ім. В. Поліщука, засновану обласною організацією Національної спілки письменників України, було вручено письменниці Світлані Мейті за збірку „Пора дощів“. Диплом та медаль на літературних читаннях вручила голова обласної організації письменників Анна Лимич.

Світлана Мейта, лауреат премії ім. Валер'яна Поліщука.

Майбутнє своєї родини забезпечте тепер!

Придбайте*:

- ЖИТТЄВЕ СТРАХУВАННЯ (LIFE INSURANCE)
- АНУЇТЕТИ (ANNUITIES)
- ВИВІНУВАЛЬНІ ГРАМОТИ (ENDOWMENTS)

Звертайтеся до нас:
Продажі – 888-538-2833 ext. 3055
2200 Route 10, Parsippany, NJ 07054

Загальні інформації – 800-253-9862
www.UkrainianNationalAssociation.org
facebook.com/UkrainianNationalAssociation

* Наявні не в усіх штатах.

ПОДОРОЖІ

Де Карпати стають рівниною

Олександр Костирко

Село Розгірче, що в Стрийському районі на Львівщині, за легендою, назване так тому, що тут „розгортаються“ Карпати – тобто місцевість стає рівниною. Невеличке поселення має 500 мешканців. Є своя школа, церква. Колись в селі добували та розливали знамениту лікувальну воду „Нафтусю“. На жаль, через фінансову неспроможність, використання джерела було припинене.

В далекому минулому у селі був жіночий монастир св. Онуфрія. Перемишльський Єпископ Онуфрій Шумлянський в описі своєї єпархії в 1761 році згадує про три жіночі монастирі чину св. Василя (василіянок) – в Смольниці, Яворові та Розгірчому. Останній з них був знищений австрійським урядом у 1830 році. Напередодні знищення Антоній Петрушевич, дослідник історії Галичини, священник, побував біля нього і записав про монастирські печери з погребями, висіченими в скалі, про залишки на сусідній горі земляних валів, відомих у місцевих людей під назвою „Городище“. Зараз головною цінністю тієї каплиці є ікона св. Онуфрія XVII ст.

Важко сказати, кого тут більше буває – туристів чи місцевого люду. Поряд є старовинний цвинтар. Обмиває каплицю річечка Стрий, яку відвідують любителі сплаву по гірських ріках. Пішохідним мостом вони йдуть до села, аби поглянути на монастир.

Вперше село згадується в 1460 році у зв'язку зі скельним монастирем біля підніжжя хребта. Складається пам'ятка з трьох печер, розташованих на двох поверхах. Дослідники вважають нижню велику печеру житловою кімнатою, до якої прилягала комора, а верхню печеру – монастирською церквою. Для прочан і туристів зроблено хресну дорогу від каплички до скельного монастиря. Шлях пролягає по невеликих пагорбах та спусках, обладнаних сходинками.

Унизу можна відвідати туристичний комплекс і побувати в справжній криївці часів минулої війни, подивитись на невеликий звіринець.

Джерело, з якого колись розливали воду „Нафтуса“. (Фото: Олександр Костирко)

Скельний монастир в селі Розгірче.

Каплиця св. Онуфрія в селі Розгірче.

Selfreliance
Ukrainian American Federal Credit Union

Легке Рішення для Здійснення

Завантажте нову "Selfreliance Mobile App" програму

- **реєстрування нового користувача в режимі реального часу**
- **знаходження найближчих безоплатних банкоматів (АТМ)**
- **перевірка зображення виплачених чеків**

Проскануйте для завантаження програми Android app

Проскануйте для завантаження програми iPhone app

2332 W. Chicago Ave. Chicago IL 773-328-7500
5000 N. Cumberland Ave. Chicago IL 773-589-0077
136 E. Illinois Ave. #100, Palatine IL 847-359-5911

Selfreliance.Com
300 E. Army Trail, Bloomington IL 630-307-0079

734 Sandford Ave. Newark NJ 973-373-7839
558 Summit Ave. Jersey City NJ 201-795-4061
60-C N. Jefferson Rd. Whippany NJ 973-887-2776

Your savings federally insured to at least \$250,000 and backed by the full faith and credit of the United States Government

NCUA
National Credit Union Administration, a U.S. Government Agency

Full Financial Services

Відділ реклами

— 973-292-9800, дод. 3040

ПОШУК ПРАЦІ

Жінка з України пошукує працю без проживання, по догляду за особою похилого віку.

Тел. 862-371-7289. Наталка

ARKA

Нитки, тканина до вишивання, писанкові прибори, касети, відео-касети, CD, шкільні книжки, хустки, кераміка, різьба.

89 East 2nd St., New York, NY 10009

Tel.: (212) 473-3550

ЮРІЙ СИМЧИК

Ліцензований Продавець
Страховання Життя

YURIY SYMCZYK

Licensed Life Insurance Agent
Ukrainian National Assn., Inc.

2200 Route 10, P.O. Box 280, Parsippany, NJ 07054
Tel.: (973) 292-9800 (Ext. 3055) • Fax: (973) 292-0900
e-mail: symczyk@unamember.com

ОКСАНА СТАНЬКО

Ліцензований продавець
Страховання Життя

OKSANA STANKO

Licensed Life Insurance Agent
Ukrainian National Assn., Inc.

32 Peachtree Rd.
Basking Ridge, NJ 07920
Tel.: 908-872-2192; email: stankouna@optimum.net

DNIPRO LLC.

- Туристичні послуги: авіаквитки і візи в Україну та інші країни
- Грошові перекази у всі країни світу • Українські та європейські компакт-диски • Українські сувеніри та хустки
- Телефонні картки: 80 хвилин розмови за 5 дол.

ROSELLE, NJ
645 W. 1st Ave.
Tel.: (908) 241-2190
(888) 336-4776

CLIFTON, NJ
565 Clifton Ave
Tel.: (973) 916-1543

PHILADELPHIA, PA
1916 Welsh Rd., Unit 3
Tel.: (215) 969-4986
(215) 728-6040

ПАЧКИ, АВТОМОБІЛІ ТА КОНТЕЙНЕРИ В УКРАЇНУ

Інтенсивні Курси Англійської Мови

Всі рівні володіння мовою • Англійська мова для підприємництва
Вдосконалення вміння писати і читати • Підготування до іспиту TOEFL
Повний вибір курсів Apple iMac Photoshop та Office for Mac
"English through the Arts" - Центр Діяльності

Spanish-American Institute

служить міжнародним студентам на Times Square від 1955 р.

215 West 43 Street, Times Square, NY 10036

Тел.: 212-840-7111 • Факс: 212-719-5922

Info@sai2000.org • www.sai2000.org

SKYPE: StudentClub • www.FaceBook.com/StudentClub

This school is authorized under Federal Law to enroll non-immigrant alien students.
Registered by the Department of Education of the State of New York.

2200 Route 10 West, Suite 109

Parsippany, NJ 07054

(973) 538-3888 • Fax: (973) 538-3899

ROXOLANA

INTERNATIONAL TRADE, LTD
e-mail: roxolanalt@roxolana.com
web: www.roxolana.com

ПАКУНКИ В УКРАЇНУ

МОРЕМ • АВІА

Вага від 10 до 150 фунтів *

- Пересилайте пакунки до нас через UPS.
- Додаткова знижка для організацій.
- Користуйтеся нашими ARS наліпками.
- Для замовлення наліпок, для підбору пакунків телефонуйте: (973) 538-3888.
- Пакунки до Росії, Латвії, Литви, Естонії, Білорусі, Молдови, Казахстану, Грузії,
- Вірменії, Польщі, Чехії і Словаччини.
- Готові продуктові пакунки з каталога.
- Медикаменти на замовлення до України.

ROXOLANA Travel

- У нас можна замовити авіаквитки на будь-які авіакомпанії до більшості європейських країн.
- Візові послуги до України (без запрошення).
- Зустрічаємо і відвозимо на летовище.
- Пашпортні послуги. Обмінюємо старі пашпорти на нові українські.

ROXOLANA Money Service

ПЕРЕСИЛАЄМО ГРОШІ В УКРАЇНУ:

\$100 - \$7	\$500 - \$12	\$900 - \$20
\$200 - \$10	\$600 - \$15	\$1000 - \$20
\$300 - \$12	\$700 - \$17	\$1500 - \$37.50
\$400 - \$12	\$800 - \$17	\$2000 - \$50

Маємо ліцензію на пересилку доларів.
Також пересилаємо в інші країни.

* Додаткова оплата за доставку.
Існують певні обмеження.

ЗАМОВЛЯЙТЕ

Харчовий пакунок „Родинний“ з каталога

вміст пакунка:

борошно - 20 ф., гречка - 10 ф.,
олія - 1 гальон, тушонка - 3 ф., саямі - 3 ф.,
родзинки - 3 ф., дріжджі - 1 ф.,
кава мелена - 2 ф., шоколад - 2 плитки.
Ціна \$99 за 51 ф.

1-888-PAKUNOK (725-8665)

Помер Михайло Іванченко

Роман Коваль

Увечорі 14 січня, на 92-му році життя, помер український письменник, син сотника Вільного козацтва, багатолітній політв'язень Михайло Іванченко, лауреат Літературної премії ім. Юрія Горліса-Горського та Літературної премії ім. Василя Симоненка

Народився М. Іванченко 18 листопада 1923 року в селі Гусаковому на Черкащині.

Багатолітні переслідування не дозволяли розкритися талантові М. Іванченка. Лише у 1991 році він видав свою першу книжку „Дивосвіт прадавніх слов'ян“, а потім – збірки поезій „Полиновий квіт“, „Бунчук вітрів“, „Осінь чересло“, „Крицеве стремено“ та книгу „Таємниця нашої прадавнини“.

М. Іванченко був членом Всеукраїнського товариства політв'язнів і репресованих, одним з організаторів Народного руху України та „Просвіти“, часопису „Тарасове поле“. Роман-хроніку „Дума про Вільних козаків“ 2006 року випустило у світ видавництво ім. Олени Теліги, у наступні роки – книги „Новели неволі“, „Остарбайтерський вир“, „Сурма і меч“. У рукописах залишилися автобіо-

графічні романи, історичні повісті, вірші, гуморески, літературознавчі та мистецтвознавчі дослідження.

20 квітня 2007 року М. Іванченка прийняли до Національної спілки письменників України. Роман-хроніку „Дума про Вільних козаків“ (Київ, в-во ім. Олени Теліги, 2006), вже було відзначено Літературною премією ім. Василя Симоненка. Сталось це 2007 року. Підтвердженням значущості праці Михайла Іванченка стала Літературна премія ім. Юрія Горліса-Горського Історичного клубу „Холодний Яр“ (2012). У дипломі ч.1 зазначено: „Присуджено Михайлові Григоровичу Іванченку за роман-хроніку „Дума про Вільних козаків“, краєзнавчі дослідження, вагомий особистий внесок у відродження історичної пам'яті та духовності українського народу, фундаментальне дослідження Визвольного руху українського народу в 1917-1920-х роках, утвердження національних цінностей у житті українського народу“.

Прощання відбулося 16 січня в його будинку у селі Гусаковому Звенигородського району Черкаської області.

Вічна пам'ять!

Слава Україні та її вірним синам!

Михайло Іванченко у селі Гусаковому влітку 2009 року. (Фото: Олександр Рябокрис)

SO. BOUND BROOK MONUMENT CO. LLC

УКРАЇНСЬКЕ ПІДПРИЄМСТВО

ДАРКО ВОЙТОВИЧ, власник
(908) 647-7221 • (732) 356-1209

СТАВИМО ПАМ'ЯТНИКИ, МАВЗОЛЕЇ, СТАТУЇ
З РІЗНИХ ГРАНІТІВ, БРОНЗИ НА ПРАВОСЛАВНОМУ
ЦВИНТАРІ СВ. АНДРІЯ В С. БАВНД БРУКУ,
СВ. ДУХА В ГЕМПТОНБУРГУ ТА ІНШИХ.

Oblast Memorials

PO Box 746, Chester, NY 10918

845-469-4247 E-mail: oblast@optonline.net

ОБСЛУГОВУЄ УКРАЇНСЬКУ ГРОМАДУ В NY/NJ/CT/PA
З ВИРОБОМ ЗНАМЕНИТИХ

~ ПАМ'ЯТНИКІВ ~ МАВЗОЛЕЇВ

НА ВАШЕ БАЖАННЯ МОЖЕМО ЗУСТРІТИСЯ З ВАМИ
У ВАШОМУ ДОМІ, ЩОБ ОБГОВОРТИ ВАШ ПРОЄКТ.

Ділимося сумною вісткою,
що 2 грудня 2014 року
в Пітсбургу, Па.,
відійшов у Божу Вічність на 91-му році життя
наш найдорожчий
Чоловік, Батько, Дідусь, Стрийко і Вуйко

св. п.
ПЕТРО ГОДОВАНЕЦЬ

народжений 16 серпня 1923 року в селі Велика Тур'я, р-н Долина,
Україна.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися в Пітсбургу 5 грудня 2014 року в
Українській католицькій церкві св. Івана Хрестителя. Тлінні останки
Покійного спочили на парафіяльному цвинтарі.

У глибокому смутку залишилися:

дружина	- Софія
син -	- Ярослав
син -	- Олег з дружиною Мотрею
внуки	- Андрій і Олесь
братова	- Анна Баран-Годованець
племінники	- Леся Лой, Оля Кайзер, Оксана Гунчак і Іван Фендик

ближча і дальша родина в Америці, Канаді та Україні.

Вічна Йому пам'ять!

Для вшанування пам'яті Покійного просимо бажаючих скласти
пожертви на допомогу українським воїнам та їх родинам через
ЗУАДК: **United Ukrainian American Relief Committee, Inc.,**
1206 Cottman Avenue, Philadelphia, PA 19111

У глибокому смутку повідомляємо,
що 28 грудня 2014 року, проживши
95 років, відійшов у вічність

св. п.
МИХАЙЛО КОМІЧАК

Михайло Комічак в липні 1950 року заснував при радіо стан-
ції WPIT в Pittsburgh, Pennsylvania, Українську Радіопрограму і
провадив цю програму протягом 65 років. Радіопрограма про-
вадилась українською і англійською мовами. Українська гро-
мада регулярно слухала голос Михайла Комічака кожної неділі
від 1-ої до 2-ої години дня. Радіопрограма була багатогранна:
традиційні народні пісні, сучасні українські музичні твори, но-
вини, оголошення, коментарі на різні теми, повсякденне життя
громади, українські народні традиції, історичні і політичні події
в Україні.

Залишилися у смутку:

сини	Роман Комічак з дружиною Ярославою, Pittsburgh, Pennsylvania; Маркіян Комічак з дружиною Люсею, Broadview Heights, Ohio; Михайло-Іван Комічак з дружиною Дарією, Chatham, New Jersey
внучки	Олександра „Олесь” Комічак, Scottsdale, Arizona; Андрея (Зенон) Мураль, Cleveland, Ohio; Богданна Комічак, Chatham, New Jersey; Уляна Комічак, Broadview Heights, Ohio

Похоронні відправи відбулися 3 січня 2015 в Українській пра-
вославній церкві св. Марії в McKees Rocks, Pennsylvania, а відтак
тлінні останки були відвезені на парафіяльний цвинтар.

Вічна Йому пам'ять!

З безмежним жалем повідомляємо всіх рідних, знайомих і друзів в
Америці, Україні, Англії й Австралії, що 24 січня 2015 року,
прийнявши Найсвятіші Тайни, відійшла у вічність
наша найдорожча Наталка „Божка”

св. п. Наталія Канюга
з дому Самохвал

народжена 2 вересня 1923 року в Празі, Чехія.

Наша любя мама, сестра і тітка залишила у глибокому смутку:

доню	- Людмилу „Лялю” з чоловіком Марком
сина	- Романа „Ромка” Канюгу з дружиною Теодозією „Дозею”
брата	- Франца Самохвала з родиною
сестру	- Анну Демків з родиною
швагра	- Михайла Демкова з родиною
племінницю	- Калину Цибику
„внучку”	- Софію
улюблених песиків	- Ярка і Бровка

Панахиду відправив о. Вернард Панчук 28 січня в похоронному
заведенні Петра Яреми в Нью-Йорку. Відтак, тіло св.п. Наталії поховано
на українському цвинтарі св. Андрія в С. Бавнд-Бруку, Нью-Джерзі.

„Спи, дорога Наталко, ми Тебе ніколи не забудемо!”

Вічна їй пам'ять!

*Осінній птах у вирій летить
Осіння квітка в'яне
Листками вітер шелестить
Немов говорить
Цить, ох, цить – тепер спокій настане...*

В пам'ять Покійної родина просить скласти пожертви на:

Saint George Ukrainian Catholic Church 30 East 7th Street New York, New York 10003 (212) 674-1615	The Ukrainian Museum 222 East 6th Street New York, New York 10003 (212) 228-0110	Shevchenko Scientific Society 63 Fourth Avenue New York, New York 10003 (212) 254-5130
--	---	---

В 40-ий день смерті нашої найдорожчої
Мами, Бабці і Прабабці

св. п.
Емілії Лопатинської

будуть відправлені заупокійні Служби Божі
в понеділок, 2 лютого 2015 року, о год. 9-ій ранку в:

- церкві св. Івана Хрестителя в Ньюарку, Н. Дж.
- катедрі св. Юрія у Львові
- катедрі св. Воскресіння в Івано-Франківську
- церкві Входу в Храм Пресвятої Богородиці в Норт-Порті. Фла.

Про молитви за душу Покійної просять

Віра і Осип Тершаківці з родиною

ПЕТРО ЯРЕМА
УКРАЇНСЬКИЙ ПОГРЕБНИК

Займається похоронами
в **BRONX, BROOKLYN,**
NEW YORK і околицях

ДАНИЛО БУЗЕТА – директор
Родина **ДМИТРИК**

Peter Jarema Funeral Home, Inc.
129 EAST 7th STREET
NEW YORK, N. Y. 10009

(212) 674-2568

LYTWYN & LYTWYN

UKRAINIAN FUNERAL DIRECTORS
Theodore M. Lytwyn, Manager
NJ Lic. No. 3212

AIR CONDITIONED ROOMS
Обслуга ЩИРА і СЕРДЕЧНА
Our services are available
anywhere in New Jersey.

Також займаємося похоронами
на цвинтарі в С. Бавнд Бруку
і перенесенням тлінних останків
з різних країн світу.

UNION FUNERAL HOME
1600 Stuyvesant Ave (corner of Stanley Terr.)
UNION, NJ 07083
908-964-4222 • 973-375-5555
www.unionfuneralhome.com

**Шановні читачі! Висилаючи до „Свободи” спомини і співчуття
з приводу відходу своїх близьких і друзів, не забувайте підтри-
мувати видання тижневика пожертвами на пресовий фонд!**

Користайте тепер -
ціни на нерухомостях низькі,
а відсотки та умови на мортгеджах вигідні!

Звертайтеся до Кредитівки Самопоміч Нью Йорк

3.45%*

незмінний відсоток -
15-ти річний термін

SELF RELIANCE NEW YORK Federal Credit Union

Завжди професійна, конфіденційна та ввічлива обслуга.

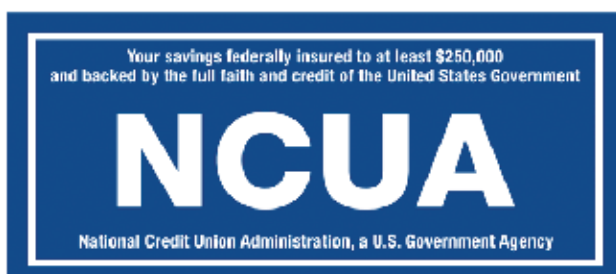
Головне бюро: 108 SECOND AVENUE NEW YORK, NY 10003 Tel: 212 473-7310 Fax: 212 473-3251

E-mail: Info@selfreliancenyc.org; Website: www.selfreliancenyc.org

Outside NYC call toll free: 1-888- SELFREL

Вигідно росташовані філії:

KERHONKSON: 6329 Route 209 Kerhonkson, NY 12446 Tel: 845 626-2938; Fax: 845 626-8636 ❖ **UNIONDALE:** 226 Uniondale Avenue Uniondale, NY 11553 Tel: 516 565-2393; Fax: 516 565-2097 ❖ **ASTORIA:** 32-01 31ST Avenue Astoria, NY 11106 Tel: 718 626-0506; Fax: 718 626-0458 ❖ **LINDENHURST:** 225 N 4th Street Lindenhurst, NY 11757 Tel: 631 867-5990; Fax: 631 867-5989

*Потрібно 20% завдатку; 1-4 родинний дім для вжитку домовласника; без нарахування точок (no points); нема штрафу за передчасне сплатення позички; 180 місяців до сплати; \$1,000 позичка коштує \$7.12. Відсотки на позичках можуть змінитись в будь-який час без попереднього повідомлення.